

2023 – 2024 Eğitim ve Öğretim Yılı

Ümraniye
Mehmet Ali Yılmaz İlkokulu

Kalemimizden Dökülenler

1

‘Geleceğin Yazarları’ Projesi
İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü

*Bu eser,
İstanbul İl millî Eğitim Müdürlüğü ‘Geleceğin Yazarları’ Projesi kapsamında
Ümraniye – Mehmet Ali Yılmaz İlkokulu
Öğrencilerinin ürettiği yazılardan meydana gelmiştir.*

İmtiyaz Sahibi
Bekir TEMEL
Okul Müdürü
Mehmet Ali Yılmaz İlkokulu

Sorumlu Müdür Yardımcısı
Hanife Mihriban DEMİRBAŞ
Müdür Yardımcısı

‘Geleceğin Yazarları’ Proje Komisyonu
Hanife Mihriban DEMİRBAŞ – Müdür Yardımcısı
Sami ERDOĞAN – Okul Rehber Öğretmeni
Metin YURDAKUL – Sınıf Rehber Öğretmeni
Şebnem ÇOBANOĞLU – Sınıf Rehber Öğretmeni

Editör
Sami ERDOĞAN

Redaksiyon
Sami ERDOĞAN

İçindekiler

Ön Söz – **Bekir TEMEL**

Dostluğun Süper Güçleri – **Ecrin Sena Göçer**

Tıstırım Sevgi Dolu Macerası – **Ela Cantürk**

Şebnemin Türkçe Macerası – **Ela Cantürk**

Japon Balığı ile Çevre Temizliği – **Rüya Yanık**

Yıldızlı Bir Geceydi – **Ahmet Poyraz**

Sofia ve Atı Çiçek – **Azra Arısan**

Leylekler – **Beril Erbaş**

Yeni Arkadaşım John – **Enes Özovalı**

Yavru Kaplan Kapi – **Müge Çömez**

Işıklının Mühendisi – **Yaren Esmer**

Zeytin Ağacı – **Zeynep Nil Özer**

İçimdeki His – **Zülal Naz Çolakoğlu**

Vatan Sevgisi – **Ali Yağız Tohumluk**

Atatürk – **Çınar Eymen Çil**

İstanbul – **Çınar Eymen Çil**

Pelerinsiz Kahramanlar – **Elisa Elif Köse**

Çevre Koruyucuları Bonibon ve Rana – **Eslem Nur Kunduracı**

Deprem – **İhsan Yalvaç**

İçimdeki Sevinç – **Melis Ceyda Ateş**

Uzaktaki Köy – **Melis Ceyda Ateş**

Hayatımın En Güzel Günü – **Naz Duyar**

Süper Kahraman Süper Ben – **Talha Kaya**

Arkadaşlık – **Yusuf Miran Sezgin**

Ön Söz

Kitaplar, yaşamımızda çok önemli bir yere sahiptir. Kitap okuyarak yeni kelimeler, yeni olaylar, yeni dünyalarla tanışırız. Ufkumuz genişler. Ayrıca kitap okumak, kişinin hayal dünyasını geliştirir ve yaratıcı düşünme yeteneğini artırır.

Eğitimci olarak yaşamımızda kitap okumaya çok önem verdiğimiz gibi öğrencilerimizde de okumaları, çok okumaları yönünde tavsiyelerde bulunur, bu konuda onlara örnek olur, okumaları için ortamlar oluştururuz.

Şimdi ise kitap okumanın önemi ve vaz geçilmezliği ile birlikte diğer bir boyutu olan kitap yazımı ile karşınızdayız. Bir grup şirin öğrencimizin yazarlık hevesi, onlara imkân tanınması ile esere; ortak ürünlerden oluşan elinizde tuttuğunuz kitaba dönüştü. Onların duyuğu ve hayâl dünyalarından kalemlerine, kalemlerinden de satırlara döküldü. Bu yüzden kitabımızın adını '**Kalemimizden Dökülenler**' olarak belirledik.

Geleceğin Yazarları Projesi'nin okulumuzda uygulamak ile sorumlu komisyonumuza (Hanife Mihriban DEMİRBAŞ, Sami ERDOĞAN, Şebnem ÇOBANOĞLU ve Metin YURDAKUL) ve katkısı olan öğretmenlerimize, öğrencilerimizin ailelerine teşekkür ederim.

Keyifli okumalar dilerim...

Bekir TEMEL
Okul Müdürü

Dostluğun Süper Güçleri

Sema ve Sena adında ikizler yaşarmış. Bu ikizler kötülüğün hiç olmadığı bir dünya düşlermiş.

Bir gün okula gitmişler. Arkadaşları, Zeynep ve Sıla kavga ediyormuş.

Sema: Kavga ve diğer kötü şeyler dünyadaki en gereksiz şeylerden birkaçı, haksız mıyım Sena?

Sena: Buna haksızsın demek için sürekli kavga etmek lazım.

Sema: Yani haklıyım.

Sena: Evet Sema.

Bu sırada Zeynep ve Sıla kavga ediyordu.

Sıla: Neden böyle bir şey yaptın Zeynep?

Zeynep: Ben onların yakınına bile yaklaşmadım.

Sena onlara yaklaşıp: Kızlar... Kızlar... Ne oluyor böyle?

Zeynep: Sıla benim onun yemek parasını aldığımı söylüyor.

Sıla: Çünkü aldın Zeynep!

Sena: Sıla, Zeynep'in yemek paranı aldığını nereden biliyorsun?

Sıla: Çünkü onu sıramın yanında paramı kaldırırken gördüm. Sıramın yanına gittiğimde paralarım yoktu.

Sena: Evet Zeynep, seni dinliyorum.

Zeynep: Hayır, ben böyle bir şey yapmadım. Hem sen kaçınıcı teneffüsten bahsediyorsun Sıla?

Sıla: Tabii ki bu teneffüsün ilk yarısından.

Zeynep: İyi de ben o zaman kütüphaneye gitmiştim.

Sena: Kızlar, aranızda giriyorum ama zil çaldı ve siz de biliyorsunuz ki İngilizce öğretmeni erken geliyor.

Yani bir de eksi konusu var madem, yani ben sırama gidiyorum.

Sıla somurtkan bir tavırla: İyi dersler Zeynep.

Aynı tavırla: Sana da. Teneffüs zili tekrar çaldığında Sıla'nın sırasına gitmişlerdi.

Sena: Sıla, şimdi bana olayla ilgili ne gördüysen anlat.

Sena: Ama bir dakika! Ben dedektiflik defterimi almadım!

Sena Sema' ya: Sema, dedektiflik defterimi verir misin?

Sema: Al.

Sena: Teşekkürler.

Sıla: Olay gerçekleşirken kızlar ile körebe oynuyorduk. Ebe Merve’ydi. Bana çok yaklaşmıştı. Ben ise yere yatarken bir yandan sırama baktım. O sırada Zeynep’in paramı yerinden kaldırdığını gördüm.

Sonra Melike’nin “ Sesime gel!” sesi ile irkildim. Önüme baktım. Merve gitmişti, hemen yerime koştum, paralarım yoktu.

Sena: Peki Zeynep’e benzeyen birisi olma ihtimalini düşündün mü?

7

Sıla: Hayır, dedi. Yüzü utanmış gibi görünüyordu. Ama kendini topladı ve Zeynep’in yaptığından eminim dedi.

Sena: Kızlar bunu diğer teneffüste konuşalım.

Zeynep: Diğer teneffüs yok.

Sena: Neden?

Zeynep: Liselilerin sınavı varmış.

Sena: Tamam, şimdi anladım. O zaman sıramıza gidelim.

Sıla ve Zeynep bir birlerine dil çıkardı. Bu da barışmadıklarını gösteriyordu. Eve gelince annesine çok yorgun olduğunu söyledi. Elini yıkadı ve üstünü değiştirdi. O kadar yorgundu. Bu sebepten hemen yatağına girdi. Yatağına girmesi ile uyuması bir oldu. Rüyasında aksakallı bir dede gördü. Dede: Sana dostluğun

süper gücünü veriyorum. Gerçek birer küsmüş kişilere dokunduğunda barışacaklar. Aksi halde en sevdiğin iki arkadaşın okuldan ayrılacak.

Sena yavaş yavaş gözlerini açtı. Yarın sabah ilk iş Zeynep ve Sıla'ya dokunacaktı. Tekrar okula gitmişlerdi. Sena, Zeynep ve Sıla'ya dokundu. Zeynep ve Sıla birbirlerinden özür dilediler. Sonra dostluğun önemini hatırlayıp barıştılar. Hikâyenin sonunda Sena bir süper kahraman olmuş, Zeynep ve Sıla barışmış, para konusu ise unutulup gitmişti.

Ecrin Sena GÖÇER
3 A

Şebnem'in Türkçe Macerası

Zamanın birinde Şebnem adında bir kız varmış. Türkiye’de il olarak İstanbul’da yaşıyormuş. Şebnem çok akıllı, iyi bir çocukmuş. Her konuda iyi olmasa da birçok konuda yetenekliymiş. Şebnem soru sormayı çok severmiş en sevdiği ders Türkçe imiş. Çünkü metinleri, şiirleri çok severmiş.

9

Bir gün okulda öğretmeni Türkçe yazılısı yapmış. Metinlerde hep vatan sevgisi ile ilgili sorular yazıyormuş. Okuldan dönünce Şebnem annesine sormuş ki : ‘’ Anne vatan sevgisi ne demek?’’ Annesi de cevap vermiş. ‘’Toprağa, ana vatana bağlılıktır demiş. Annesinin verdiği bu cevap Şebnem’ e pek de bir şey kazandırmamış ve kendi kendine en güzel öğretmenim anlatır diye düşünmüş. Fakat öğretmeninden biraz çekiniyormuş. Tabii ki sakın yanlış anlamayın. Öğretmeni sevgi dolu biriymiş. Ama anlarsınız ya o da her öğrenci gibi öğretmeninden biraz çekiniyormuş.

Bu sefer ise öğretmeni Türkçe den yazılı yapınca karşısına şöyle bir soru çıkmış: Seyit Onbaşı nasıl biridir? İçinden demiş ki ‘’ Bilmem ?’’ ama sınavda öğretmenleri boş soru bırakmalarını istemiyormuş. Şebnem maalesef kendince

bir cevap uydurmak durumunda kalmış. Sınav sonucu açıklandığında ise bir yanlışı çıkmış ve o da kendince uydurduğu soruymuş.

Hülya' ya bu sorunun cevabını sormuş. O da Şebnem'in bu sorusuna şaşırılmış. Bilmiyor musun? Bu konuyu daha geçen hafta işledi öğretmenimiz demiş. İyi de ben geçen hafta yoktum ki demiş. O zaman bence öğretmene rica et bir daha bu konunun üzerinden geçsin demiş. Hem böylece bu soruya doğru cevap veremeyen başka arkadaşlar da cevabı öğrenmiş demiş. Şebnem de bu defa da utanırım demiş. Utanacak bir şey yok ki bunda öğretmenimiz kızmaz böyle şeylere demiş Hülya. Derken teneffüs zili çalmış. Sonrasında Şebnem parmağını hemen havaya kaldırmış taa ki öğretmeni gelene kadar.

Öğretmeni geldiğinde ; 'Şebnem, ne oldu? Sen de mi bir arkadaşını şikâyet edeceksin? Söyle bakalım.' demiş tebessümle. Hayır, öğretmenim ben sınavdaki yanlış olan soruyla ilgili konuda geçen hafta yoktum. Rica etsem yeniden üzerinden geçebilir misiniz? Demiş. Öğretmeni tabii ki de demiş ve Seyit Onbaşı'nın 18 Mart Çanakkale Zaferi'nde yaptıklarını, 215 kilogramlık bir mermiyi nasıl taşıdığını ve kahramanlık hikâyesi yazdığını anlatmış.

Şebnem eve gidince tabletinden daha detaylı bilgiler edindi. Sonrasında da bunları akşam yemeğinden sonra ailesindeki diğer üyeler ile paylaştı. Ailece şehitlerimizi yâd edip onlar için ve ülkemiz ve bizler için yapmış oldukları tüm fedakârlıklar için minnet duydular ve dua ettiler.

Ela Cantürk
3 A

Tıstır'ın Sevgi Dolu Macerası

Bir ormanın derinliklerinde gözlerimizin inanamayacağı güzel bir diyar ormanı varmış. Orada herkes birbirini tanırmış. Burada en iyi arkadaşlar varmış. Adları Sincoboski ve Boski'ymiş. Her hikâyede olduğu gibi onları kıskanan bir yılan varmış. Yılanın adı Tıstır'mış. Sincaboski ve Boski ne yaparlarsa yapsınlar onları takip edermiş. Oranın kralı ise köstebekmiş. Köstebeğin adı Köskös'müş.

Köstebek Köskös güzel diyarlar ormanındaki en yaşlı ve bilgin hayvanmış. Tıstır gibi bir hayvanı nasıl almıştı diyeceksiniz. Yıllar önce Tıstır'ın annesi ve babası ölünce onu nüfuzuna almış ve buraya aktarmış.

Sincaboski ve Boski bir gün bir bezirgnbaşı oynamaya karar vermişler. Bezirgnbaşını oynamak için birkaç hayvana ihtiyaç varmış. Köstebek Köskös ve Tıstır'ı almışlar. Tıstır sürekli oyunbozanlık yaptığı için onu oyundan Köskös atmış. Boski ve Sincaboski hemen oyunu bırakıp Tıstır'ın yanına gitmişler. Şunları söyleniyormuş: 'Beni hiç kimse sevmiyor herkes benden korkuyor ve nefret ediyor' demiş. Boski demişki: zlme biz seninle arkadaşı oluruz dedi. Tıstır buna çok mutlu oldu. Bu ikili artık üçlü olmuştu. Yani Tıstır, Sincaboski ve Boski olmuştu. Tıstır artık çok iyi sevgi dolu bir hayvan olmuştu.

Ali ile Murat'ın Dostluğu

Annesi, Ali'yi okula gitmesi için öperek uyandırmış, 'haydi oğlum okul zamanı' demiş. Ali, uyanıp elini yüzünü yıkamış, servisine binip okula gitmiş.

Ali, o gün çok mutluymuş çünkü çok sevdiği matematik dersi varmış ve matematik dersinde problem çözecekleri için çok heyecanlıymış. Ali, sınıfın en çalışkan öğrencisi olduğu için bütün soruları doğru cevaplamış. Zil çalmış ve Ali, teneffüse çıkmış, futbol oynayan çocukları kenarda izliyormuş. Ali, futbol oynamayı çok sevdiği için oyuna almamaları Ali'yi çok üzüyormuş.

Top oynayan çocuklardan birini öğretmen çağırdığı için eksik kaldıklarından o sırada Aliye 'haydi Ali sen de bizimle oyna' demişler. Ali, sevinç çılgınlıkları atarak yaşasın demiş ve oynamaya başlamış. Bu, Ali'nin uzun zamandır beklediği bir fırsattı. Artık Ali'de çok sevdiği futbol oyununu oynuyormuş. Top

Aliye geldiđi zaman tam topa vuracakken topa basarak yere dűşműş ve bűtűn okul ona gűlmeye bařlamıř. Bu, Ali'nin canını çok sıkımıř ve yerde yatarken o sırada oradan geçen kendi sınıf arkadařı Murat, Ali'yi gűrűp elini uzatmıř, 'Haydi, Ali elini ver herkes dűřebilir bunda űzűlecek bir řey yok' demiř ve Ali'yi yerden kaldırmıř. Bu, Ali'nin çok hořuna gitmiř.

Bir sonraki teneffűste oğlen yemeği saati gelmiş. Herkes beslenmelerini ıkarımış. Ali, evden getirdiği lezzetli yemeklerini yerken Murat'ın yemeğinin olmadığını fark etmiş. Ali, hemen Murat'ın yanına giderek 'hey Murat lűtfen benim yemeklerimi yememe yardım et. Eđer yiyemezsem annem bana çok kızar' demiş. Murat ile beraber yemek yemeye başlamışlar.

Sonra Ali, Murat'ın evde ona yemek hazırlayacak kimsenin olmadıđını űđrenmiř. Eve gidince 'anne lűtfen bana her gűn biraz daha fazla yemek' koy demiř. Annesi ise 'o kadar yemeđi sen mi yiceksin?' demiř. Ali ise 'hayır anne okulda benim dostum Murat var, ona yemek hazırlayacak kimsesi yok, lűtfen sen onun için de yemek koyar mısın?' deyince annesi mutlu bir ses tonuyla 'tabii ki ođlum her gűn koyarım' demiř. Ali ve annesi, 'paylařmak, çok gűzeldir' demiřler ve o gűnden sonra Ali ve Murat'ın uzun sűren harika dostluđu bařlamıř.

Kadir Aslan HASTA
3 A

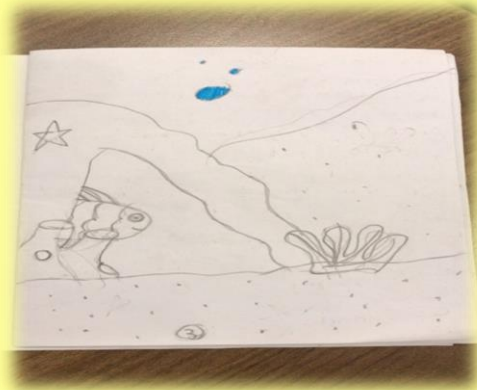
Japon Balığı ile Çevre Temizliği

Yazan ve Resimleyen: Rüya YANIK

Portakal, Berrak Okyanusu'nda bir sualtı mağarasında ailesi ile birlikte yaşayan yavru bir Japon balığıydı. Yaşadığı okyanus adı üzerinde çok berrak sulardan oluşan bir okyanustu. Hatta öyle temizdi ki içinde bir tane bile çöp yoktu. Ancak o günün gelmesiyle işler değişti ve bütün berrak okyanusu halkı ne olduğunu anlamadı.

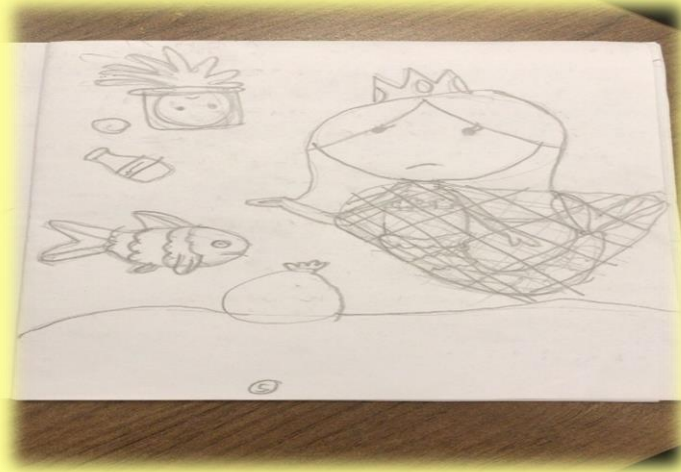
15

Portakal o gün uyandığında okyanusun çöplerle dolu olduğunu fark etti. Herkes çöplere takılıp, çöpleri yiyecek zannedip yemişti. Kraliçe Deniz Kızı bile...

Kraliçe Portakalı yanına çağırıp şöyle söyler;

- Okyanusu temizlemen lazım!
- *Neden Ben! Ben çok küçüğüm!*
- Çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin şu anda
- *Tamam*
-

Ne kadar zor olabilir ki zaten dedi ama temizlemeye başladıktan bir süre sonra bu işin ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Çok yorulduğu için biraz uyuma-ya karar verdi. Etrafta sünger bulamadığı için “şu insanlar ne kadar da düşünce-sizmiş” diyerek bir istiridyenin içinde uyuya kaldı.

Uyandığında kendisini bir kova dolusu suyun içinde buldu. Kovanın için-de bir tekneyle ilerliyordu. Hep gökyüzünü merak etmişti. Kısa bir yolculuğun ardından kendisini bir Pet Shop’ ta akvaryumda buldu. Orada çeşit çeşit arkadaş olabileceği balıklar vardı. Ne kadar arkadaş olmak istese de hiç biri ona ilgi gös-termedi. Tüm balıklar ayrılma korkusu yüzünden birbiriyle arkadaş olmuyordu. Tam yeni hayatıma alışmalıyım derken içeri bir kız çocuğu girdi. Herkes ne ka-dar kendini sevimli göstermeye çalışsa da Portakalın sakinliği kızın gözüne çarptı. Akvaryumuna uyum sağlayacağını düşünüp onu satın aldı. Akvaryumda-ki tüm balıklar çok kızmıştı.

Portakal “acaba orada arkadaş olabileceğim balıklar var mı?” düşüncesiyle hayallere daldı. Eve ulaştığında evin çok düzenli olduğunu ve burada yaşayabileceğini anladı fakat bir şey düşüncelerini alt-üst etti.

Kızın Papatya adında sarıgözlü beyaz tüyleri olan asil bir kedisi vardı. Kedi bir anda portakalın üzerine atlayacakken kız ona engel oldu. O sırada akvaryumda beyaz bir japon balığı ve bir yengeç vardı. Beyaz balığın ismi Pamuk’tu. O da onun gibi okyanustan geliyordu ve bir kaçış planı vardı. Portakal geldiği okyanusun çok kirli olduğunu ve şu anda onu akvaryumda değil de görevde sandıklarını söyledi. Ama Pamuğun her zamanki gibi bir planı vardı bu durumu papatya ya anlatıp, papatya ise diğer hayvanlara anlatacaktı. Ve Plan işe yaradı hatta bırakın hayvanları insanlar da onlara yardım etmişti.

Kaçış planına gelince; Akvaryumu öyle kirleteceklerdi ki balıkları ve yengeci poşetlere koyup akvaryumu temizlemek zorunda kalacaklardı. Neyse ki sahil hemen evin karşısındaydı. Poşetleri yuvarlayıp denize ulaştıktan sonra yengeç önce kendi poşetini patlatacak sonra diğer balıkların poşetini patlatacaktı. Ve işe yaramayacağını düşünürken plan işe yaramıştı.

Denizin sığ sularından sonra nihayet okyanusa ulaştılar ve okyanus eski haline döndüğü için çok mutlu oldu.

Rüya YANIK
3 A

Yıldızlı Bir Geceydi

Yıldızlı bir geceydi. Ahmet yatmak istemiyordu. Ama istemeye istemeye yatağına girdi. Yatağında hayal kurmaya başladı. Ahmet yıldızları çok seviyordu. Bunun sebebi ise Ahmet büyüyünce gök bilimci olmak istemesiydi. Ahmet hayal kurarken uykuya daldı.

18

Güzel bir sabahıtı. Ahmet elini yüzünü yıkadı. Okula gitmek için hazırlanmaya başladı. Hazırlandıktan sonra babası Ahmet'i okula bıraktı. Ahmet 3. Sınıftı. Ahmet, okulu çok seviyor, derslerini zevkle dinliyordu. Aylar geçti ve yaz tatili geldi. Tatilde olduğu için çalışmalarını artırdı. Yıllar geçti. Ahmet üniversiteye geldi. Ama puanı astronomiye yetmedi. Ahmet çok üzölmüştü. Puanı askerliğe yetiyordu.

Ahmet asker oldu. Ahmet bu duruma üzölmüştü ama vatanına yararlı olacağını bildiği için mutluydu. Yıl 2016 aylardan Temmuz ve ayın 15'iydi. Ahmet, darbe olduğunun haberini aldı. Halk, Bođaziçi Köprüsü'nde yürümeye başladı. Ahmet'in gözü önünde bir sürü kişi şehit oldu. Bir mermi, Ahmet 'in çok yakınından geçti. Ahmet korktu. O sırada bir mermi Ahmet'in başına isabet etti. Ahmet yavaş yavaş yere düşerken son gördüğü şey TÜRK BAYRAĞI'ydı.

Ahmet POYRAZ
3 C

Sofia ve Atı iek

Sabah olmuştu. Sofia hemen kalkıp elini yüzünü yıkadı. Kahvaltısını yaptıktan sonra doğruca ahıra gitti. iek onun en yakın arkadaşıydı. Onu görür görmez dışarıya götüreceğini anlamıştı.Yerinde durmuyordu.Sofia iek'i sevdikten sonra onu hazırlayıp Yıldız tepesine doğru yola koyuldu. Sofia'nın annesi Meryem Hanım Sofia'nın oraya gitmesini hiç istemiyordu. Sofia, orada atı iek'le biraz dolaştıktan sonra evine geldi. Meryem Hanım Sofia eve gelince ona çok kızdı ve şöyle dedi: -'Sofia, neden benim istemediğim yere gittin?'

Sofia: -‘Anne, zaten sen benim hiç bir yere gitmemi istemiyorsun’ dedi.

Annesi: -‘Kızım, ben senin iyiliğini düşünüyorum. Yıldız Tepesi uzak ve ıssız bir yer kendi başna gitmen doğru değil’ dedi.

O sırada babası Murat Bey, tartışmayı duyunca yanlarına geldi ortamı sakinleştirdi. Sofia, annesi ile birlikte sofrayı hazırlayıp akşam yemeklerini yediler. Hep birlikte biraz oturup çay içtiler, sohbet ettiler. Sofia’nın uyuma vakti gelmişti. Pijamalarını giydi ve dişlerini fırçaladı. Anne ve babasına iyi geceler dedikten sonra doğruca odasına geçip uyudu.

Ertesi gün oldu. Sofia, hemen kalkıp elini yüzünü yıkadı. Kahvaltıda annesi onun en sevdiği kaşarlı tostunu yapmıştı. Afiyetle yedikten sonra odasına gitti. Okul kıyafetlerini giydi. Annesi ile birlikte okula gittiler. Sofia’nın öğretmeni Seda Hanım annesi Meryem Hanım’a çocuğunun derslerde çok iyi olduğunu söyledi. Meryem Hanım çok mutlu oldu ve kızına sarıldı. Meryem Hanım öğretmeni ile görüştüktan sonra Sofia’yı okulda bırakıp evine geri döndü. Sofia çok mutluydu ama atı Çiçek’i de çok özliyordu. Okul bitince doğruca Çiçek’i görmek istiyordu. Tenefüsde arkadaşlarıyla oyun oynadı. En sevdiği matematik dersi vardı zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bugün okuldan onu babası Murat Bey alacaktı. Zil çaldı koşarak çıkışa gitti. Babası okulun kapısında onu bekliyordu. Babasını görünce koşarak ona sarıldı ve beraber evlerine gittiler. Eve varınca doğruca Çiçek’in yanına gitti. Çiçek’i sevdi ve onu çok özlediğini gine geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Sonra Sofia eve geçti, üstünü değiştirdikten sonra hızlıca derslerini bitirdi. Hikaye kitabını okudu. Annesi Meryem Hanım babası Murat Bey’e:

Bugün okula gittiğini öğretmeninin Sofia'nın derslerde çok başarılı olduğunu söyledi dedi. Murat Bey, kızını tebrik etti ve bir ödülü hakettiğini söyledi ve hep birlikte dışarıya çıktılar.

Biraz deniz kenarında yürüyüş yaptıktan sonra pastaneye gittiler. Sofia'nın en sevdiği çikolatalı pastayı aldılar. Sofia biran önce pastayı yemek istiyordu. Bu yüzden doğruca evlerine gittiler. Annesi güzel bir çay demledi. Hep birlikte pastayı afiyetle yediler. Beraber televizyon izlediler. Güzel vakit geçirmişti sonra odasına geçip uyudu.

Sofia kuş sesleri ile uyandı. Hafta sonu olduğu için güzelce uykusunu almıştı. Sofia hemen yatağından kalkıp Çiçek'i görmek için ahıra gitti. Ama Çiçek ahırda yoktu. Sofia çok şaşırıldı. Hemen anne ve babasının yanına giderek durumu anlattı. Hep birlikte Çiçek'i aramaya başladılar. Çiçek, etrafta yoktu. Murat Bey'in aklına çok güzel bir fikir geldi. Çiçek'in olduğu resimli posterler

bastırdılar. Evin etrafındaki ağaçlara bu posterleri yapıştırdılar. Altına da telefon numaralarını yazdılar.

Saatler geçti. Ama hiç arayan yoktu. Sofia, çok üzgündü ve tedirgindi. Biraz hava almak için dışarıya çıktı. O sırada gözlerine inanamadı Çiçek'i gördü. Mutluluktan havalara uçtu ona sarıldı. Eve giderek anne ve babasına haber verdi. Hemen yanlarına geldiler. Hepsi çok mutluydu. Sofia Çiçek'e şöyle dedi: - "Çiçek, seni çok merak ettik. Sen, her zaman ailenin bir parçası olacaksın" , dedi.

Leylekler

Merhaba, ben Mısakı. Sizlerle önemli ve güzel bir şey paylaşmalıyım. Yarın ilk kez ortaokula gideceğim. Bugün yaz tatilinin son günü. Sonunda beşinci sınıf oldum. Ama Türkiye’deyim. Birinci sınıftan beri Türkiye’deyim. Normalde Japonya’lıyım. Ama zorunlu Türkiye’ye geldik. Artık yatmam gerek yoksa ilk günden geç kalırım.

Sabah olduğunda ohh sabah oldu diye iç çektim. Çok heyecanlıydım. Kahvaltımı yapıp hemen okula gittim. Annemin ve kardeşimin geldiğini bile görmemişim. Kardeşimin adı Akıra’dır. Akıra çok tatlı bir erkektir. Neyse bunları anlatırken okula vardık. Herkes farklı dilde konuşuyordu. Annem bana burada Türkçe konuşacaksın dedi ve ben de Türkçe konuştum. Herkes bana bakıyordu. Ah pardon kardeşime bakıyorlarmış. Kardeşim ne var dediğinde herkes gülmekten öldü. Ama çok komik bir tiple söylemişti bunu. Herkes ile tanıştım. Herkes ismimi garip buluyordu. Bence hiç garip değildi. Ama onlar Türklerdi. Haklılardı da. Neyse sonunda derse girdik. Ders güzel geçti. Teneffüs zili çalınca koşarak dışarı çıktık. Çıktıktan hemen sonra saklan kaç oynadık. Saklan kaç oyunun-

da ebe herhangi bir sayıya kadar sayıyor. O sırada biz saklanıyoruz. Herkes aynı yere saklanabilir. Saklandığımızda etrafı gözetleyerek sobelemeliyiz. Yerimizi bulsa bile yakalanmadan sobelemeliyiz. Yoksa ebe biz oluruz. Neyse biz oynadık oynadık o kadar yorulduk ki anlatamam. Biz böyle oynarken teneffüs bitti. Yine derse girdik. Daha sonra okul bitti. Eve geldim. Çok yorgundum. Hemen ödevimi yapıp yattım. Bu şekilde günler hatta aylar geçti ve bahara ulaştık.

Sabah uyandığımda 1 Nisan'dı. Resmen her taraf bahar kokuyordu. Ben, hemen kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Sonra da kahvaltı yaptım. Daha sonra okula gittim. Okula bisikletimle giderken gökyüzüne baktım. Beyaz kuşlar uçuyordu. Martıdır diyerek önemsemedim. Ama okula vardığımda martı olmadığını anladım. Arkadaşlarımla gökyüzüne bakarken baya alçaldılar. O zaman leylek olduklarını anladım. Herkes, 'Leylek! Leylek!' diye bağıyordu. Sonra derse girdik. Öğretmen, bizi okul bahçesine götürdü ve bize ağaç diktirdi. Ağaçlarımız üç yıl sonra baya büyümüşlerdi. Herkesin ağacında kendi isimleri vardı. Üç yıl sonra leylekler herkesin ağacına yuva yapmıştı. Artık en sevdiğim hayvan, Leylek'ti.

Beril ERBAŞ
3 C

Yeni Arkadaşım John

Bu yıl sınıfımıza yeni bir öğrenci geldi. Adı ise John'du. John Türkçe konuşmayı pek bilmeseydi de bizimle anlaşabiliyordu. John'un okuması çok güzeldi. Bu hikâyede John ile bir anımı anlatacağım.

O gün sabah erkenden hazırlanıp okula gittim. İlk ders Türkçe idi. Derste John'a anlamadığı yerlerde yardımcı oldum. Ders bitip teneffüs başladığında ise John'a Türkçe konuşmayı öğretmeye devam ettim. Okul bittikten sonra eve geldim, anne ve babama okulda yaptıklarımı anlattım. Beni bu davranışlarımdan dolayı tebrik ettiler. Tekrar okula gidip John'a yeni kelimeler öğretmek için heyecanlanıyordum.

Ertesi gün okula gittiğimde John'un olmadığını fark ettim. Öğretmenime sordum: -Öğretmenim John nerede?

Öğretmenim: -Onlar ailesiyle birlikte ülkelerine döndüler ve ayrıca John'un sana bir mektubu var.

Mektup şöyleydi:

Sevgili Arkadaşım,

Bana konuşmayı öğrettiğin için çok teşekkür ederim. Annem ve babamın birkaç işi çıktığı için bu ülkeye gelmiştik. Ben, sen üzülme diye birkaç haftaya gideceğimizi söylemedim. Seni çok özleyeceğim arkadaşım.

Çok duygulanmıştım. Okul bittikten sonra annem ve babama mektubu okudum. Annem de çok üzülmüştü. Annem beni teselli etmek için "Üzülme oğlum bazen böyle hayatına birisi birkaç günlüğüne girip çıkar buna üzülecek bir şey yok." dedi.

O akşam erkenden yatıp John'u düşünürken uyuya kaldım.

Enes ÖZOVALI
3 C

Yavru Kaplan Kapi

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar ismi Kapi olan yavru bir kaplan varmış. Her zaman annesi bir yiyecek bulmak için çıkarken Kapi evde beklermiş. Kapi evde oyalanırken bir süre sonra sıkılmaya başlarmış. Annesi gibi o da dışarı çıkmak istermiş.

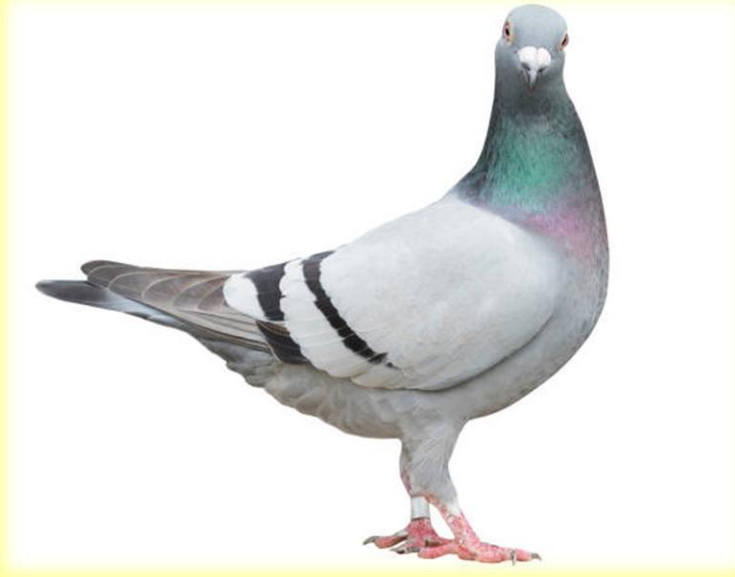

Uzun zaman sonra bir gün annesi çıktığında o yine sıkılıyormuş. Bu sefer artık dayanamayıp o da dışarı çıkmaya karar vermiş. Çıkınca bir sürü yer görmüş. Otların içinde geziniyormuş. Gezerken çok da eğleniyormuş. Daha önce görmediği bitkileri görmüş. Ama bazı bitkilere dokunmaması gerektiğini de bilmeliymiş. Yürürken bir ota takılmış. Ot dikenli olduğundan biraz canı yanmış. Biraz sonra daha da acımaya başlamış. Annesine söyleyip ona sarılmak istiyormuş. Ama kendisi bir çare bulmalıymış. Birinden yardım istemesi gerekiyormuş. Etrafa bakınmış ve bir güvercin görmüş. Ondan yardım istemeye çalışmış. Neyse ki kötü niyetli bir güvercin değilmiş. Kapi'yi görüp yanına gelmiş ve sormuş:

- Ne oldu?

Kapi de ne olduğu anlatmış:

- Geziniyordum ve bir ot bir anda bacağıma takıldı. Hemen geçer sanmış-
tum ama hiç öyle olmadı. Biraz zaman geçse de hala çok acıyordu. Bana lütfen
yardım edebilir misin?

Güvercin:

- Senin için çok üzüldüm ama sana ben yardım edemem. Sana ancak Bil-
gin Baykuş yardım edebilir. Ben, evini biliyorum. Sana gösterebilirim.

28

Kapi bir süre düşündükten sonra konuşmaya başlamış:

- Çok teşekkür ederim, beni oraya götürmeni çok isterim.

Güvercin cevap vermiş:

- Tamam, o zaman hadi gidelim, beni takip et.

Kapi ile güvercin yola çıkmışlar. Yolda Kapi etraftaki hiç görmediği yer-
lere bakıyordu. Ama bunu yaparken de bacağı hala çok acıyordu. Bunu güvercin
fark etmişti.

- Bacağın sanırım hala acıyor. Ama merak etme geldik sayılır.

Dediği gibi de olmuş. Bir süre sonra geldiler ve yuvaya girdiler. Ama yu-
vada hiç kimse yoktu. Sonra güvercin bir şey hatırladı.

- Bekle biraz, hmm.. Aaa. Baykuş eğer düdüğü çalarsak gelir. Düdük buralarda olmalı. İşte burada..

Deyip düdüğü çalmış. "Üffff! üffff!" Sonra hemen baykuş gelmiş.

- Merhaba biri yardım mı istedi? diye sormuş.

Güvercin cevap vermiş:

- Evet, bu küçük kaplanın bacağına diken batmış, bize yardımcı olabilir misin?

Baykuş biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

- Tabii ki yardımcı olabilirim. Siz, burada bekleyin ben hemen bir kaç malzeme alıp geleceğim. Demiş ve gitmiş.

Biraz sonra gelmiş ve hemen ilaç yapmaya başlamış. İlaç yapması kısa sü-

rede bitmiş. Sonra bu ilacı Kapi'nin bacağına sürmüş. Arada sırada bu ilacı sürmeye devam etmiş. Biraz zaman sonra yara iyileşmiş. Sonra ikisi de baykuşa veda edip oradan ayrılmışlar. Kapi güvercine de veda edip kendi yoluna devam etmiş.

Aslında nereye gideceğini bilmiyormuş. Kapi bunu düşünürken karnının acıktığını farketmiş. Yiyecek bulması gerekiyormuş. Kapi etrafına bakınırken bir anda bir tavşan görmüş. Tam deliğine girecekken Kapi ona seslemiş:

- Heeeeey! Bekleee! Sana bir şey sormam lazım.

Tavşan durmuş ve cevap vermiş:

- Ne oldu böyle?! Ne soracaksın bana?

- Sadece nereden yemek bulabileceğimi soracaktım. Bana yardım eder misin?

- Tabiki ederim. Şuradaki patikayı görüyor musun?

- Evet.

- İşte oradan gidip sola dönersen, hemen orada bir çiftlik var. Oraya girebilirsin. Çiftçiler kızmıyor onlar iyi insanlar.

Kapi tavşana güvenip tarlayı bulmaya gitmiş. Tarlayı bulduğunda çok sevinmiş. Orada başka hayvanlar da varmış. Kapi de onlar gibi birkaç yiyecekten yemeye başlamış. Bir anda tarlanın sahipleri gelmiş. Bir tanesi havuş arayan bir tavşana havuç verdi. Diğeri ise bir kuşa yem verdi. Sonra bir anda Kapi'yi gö-

rünce hem şaşkırdılar hem de biraz korktular. Ama Kapi saldıracağı gibi durmuyordu. Bir kişi Kapi'ye elini uzattı, Kapi birkaç adım geri gidince tarla sahibi elini çekti. Kapının zararsız olduğunu anlamıştı. Sonra eve girdiler. Kapi etrafta başka hayvanlarla oynamaya başladı. Çiftlikte görmüş olduğu tavşan ona yaklaşıp "Merhaba" diye söze başladı. Sonra tavşan devam etti:

- Merhaba benim adım Hopi. Senin adın ne? Galiba buraya yeni geldin. Buradan istediğin yiyeceği alabilirsin.

Kapi cevap verdi:

- Merhaba benim adım da Kapi. Memnun oldum.

Hopi, Kapi'ye bir kaç soru sordu.

- Buraya gelme nedenin nedir? Buradan ne zaman gideceksin? Burayı sevdi mi? Oyun oynamak ister misin?

Aslında bu birkaç değil çok soru olmuştu. Hopi çok konuşkan biriydi. Kapi bir süre sustuktan sonra konuşmaya başladı.

- Her yeri dolaşmak için bir yolculuğa çıktım. Aslında buraya sadece yiyecek almak için gelmişim. Buradan ayrılmayı düşünüyordum. Hopi, tekrar son bir soru daha sordu:

- Peki, ben de seninle gelebilir miyim?

- Tabii ki gelebilirsin. Bunu bana sormana bile gerek yok. Ee hadi o zaman yolculuğa başlayalım. Ama ondan önce yanımıza biraz yiyecek alalım. dedi Kapi ve yanlarına biraz yiyecek alıp birlikte yola çıktılar. Yolda canları sıkıldığı için birlikte çiçek toplamaya başladılar. Çiçeklerden buket, hatta taç bile yaptılar. Biraz sonra acıktıklarını fark edip yanlarına aldıkları yiyecekleri çıkarıp yemeye başladılar. Karınları doyunca ayağa kalktılar fakat suya da ihtiyaçları vardı. Susuz bir hayat olamazdı. Yakınlarda bir dere kıyısı görünüyordu. Oraya doğru yürüdüler, dereyi bulduklarında daha da susamışlardı. Lıkır lıkır su içmeye başladılar. Susuzluklarını giderdikten sonra çimenlerin üzerine yattılar ve bulutları farklı farklı şeylere benzettiler.

Ondan orada eğlenirken kurtlar sinsice yaklaşıyorlardı. Kurtlar bir anda üzerlerine doğru gelmeye başladılar. Kapi ve Hopi bu bir anda gerçekleşen olay karşısında hem şaşırıyorlardı hem de korkuyorlardı. Kurtlar yaklaşıyordu. Fakat kurtlara öylece bakıyorlardı. Fakat... O da ne?... Yoksa!... Bu kapi gibi bi kaplandı. Başta kaplanın bize saldıracağını sandık, fakat o bize saldırmak yerine kurtlara saldırdı. Kapi bu bir anda ortaya çıkan kaplanı dikkatlice bakıyordu. Kurtlarla kaplanın savaşı çok sürmedi. Çok geçmeden kurtlar yenildi. Kaplan, Kapi ile Hopi'ye dönmesiyle, Kapi ile kaplanın birbirlerine şaşırarak bakmaları bir oldu. Bunun sebebi birbirlerini tanıdıklarıydı!

Sizce bu kaplan kimdi?...

Bu kaplan, Kapi'nin annesiydi! Birbirileri ile karşılaşmaları onları çok şaşırtmıştı. Kapi "Anneciğim!" derken annesi "Kapi yavrum!" diyerek birbirlerine sarıldılar. Hopi o sırada onların ne yaptıklarını anlamamış bir halde izliyordu. Hopi'ye söylemeyi unuttuğunu farkedeb Kapi, hemen Hopi'ye dönüp anlatmaya başladı.

- Hopi, aslında ben yuvamdan kaçmıştım. Annem bunun farkında değildi vee işte bu benim annem!

Hopi, biraz şaşırmıştı. Üçü de biraz durdular. Kapi, annesine bakıyordu, biraz kızmış görünüyordu. Ayrıca annesinin gözünde "Eve gitmeliyiz." sözcükleri okunuyordu. Anne Hopi'ye bakıp "Bizim artık gitmemiz gerekiyor." Hopi, biraz üzüldü, fakat burada kalamayacaklarını da biliyordu. Kendisinin de onlarla gidemeyeceğini biliyordu. Birbirleri ile vedalaştıktan sonra Kapi ve annesi evin yolunu tuttular. Kapi ve annesi, bu yaşanan olayı konuştular. Kapi çıktığı maceranın verdiği heyecanı sevmiş olsa da annesinin sözünü dinleyip bunu bir daha yapmaması gerektiğini biliyordu. O gece uykuya dalarken yaşadıklarını düşünüyordu.

Müge ÇÖMEZ
3 C

Işıkli'nın Mühendisi

Yağmur, Işıkli Yetimhanesi'ne getirildiğinde henüz altı yaşındaydı. Kocaman dünyada yapayalnız kalmış kalbi, bir kuş gibi çırpınıyordu.

shutterstock.com · 699616258

Ailesi, içinde doğup büyüdüğü yuvası, hatıraları o şiddetli depremin enkazı altında kalmıştı. Sadece Yağmur, sağ çıkarılabildiği beton blokların arasından. Uzun zaman yaşadığı korkunun etkisiyle konuşamamış hatta ağlamamıştı bile.

34

Arama kurtarma ekipleri, ona ulaştıklarında söyleyebildiği kırık dökük bir kaç kelime arasında yaşını ve adını öğrenmişlerdi.

- “Yavrucuğum sakın korkma, şimdi çıkaracağız seni oradan!”
- “Annem nerede? Çok üşüyorum!”
- “Anneni de bulacağız, korkma tamam mı!”
- “Adın ne senin tatlım?”
- “Yağmur!”
- “Yağmur, kaç yaşındasın peki?”
- “Altı!”

Altı! Bu Yağmur ‘un son sözü oldu, ardından kupkuru bir sessizlik. Bulutlar çekilmişti Yağmur’dan sanki. Ne başka bir kelime ne de gözyaşı düşmemişti.

Bir anda tüm hayatı değişmişti. Daha önce hiç tanımadığı duygularla bir başına ne yapacağını bilmiyordu.

Psikolojik destek süreci sonrası sosyal hizmetlerin gözetiminde Işıklı Yetimhanesi’ne gönderilmesi uygun görüldü.

Yetimhane’deki sıcak ve sevecen karşılama Yağmur’u kuşatamamıştı. Hâlâ kendini her yere yabancı hissediyordu. Ama birden bir ses tüm kayıtsızlığını aldı.

- “Yağmur’um, hoş geldin!”

Gönül hemşirenin sesiydi bu. Annesinin sesine ne kadar da benziyordu. Gönül hemşire, Işıklı'ya yeni katılan çocukların uyum süreçleri ile yakından ilgilenmekteydi. Yağmur'un hikâyesini biliyordu. Bu küçücük çocuğun içinde biriken acıyı seziyordu.

- “Kuzucuğum, hadi birlikte odana gidelim mi? Tanışmak ister misin arkadaşlarınla?”

Bu cümle ile dâhil olduğu yeni ailesi Yağmur'un hayatını ilmek ilmek işleyecekti.

Durgun ve sessiz geçen aylar boyunca sabrı ve sevgisi ile her an yanında olan Gönül hemşire, Yağmur'un kalbine sızmayı başarabilmişti. Artık Yağmur için Gönül hemşire ile resim yapmak, bahçeye çiçekler ekmek, Işıklı'nın minnoş kedisi anne Mırmır ve yavruları ile oynamak en mutlu zamanlardı.

Resimlerinde en çok Mırmır ve 5 yavrusunu çizmeyi seviyordu. Yavrularına ‘Hafta İçi’ adını koymuştu. ‘Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma’.

Annelerinin onlarla ilgilenmesini uzun uzun seyrediyor ve her tatlı ânı çiziyordu.

Ancak yetimhanedeki çocukların bahçeye çıktıklarında yavruları sevmek için annelerinin yanından almaları, her biri bir yerde miyavlarken Mırmır ‘ın telaşlı hali Yağmur’u tedirgin ediyordu. Çocuklar içeri girdiklerinde yavruları teker teker toplayıp usulca annelerinin yanına getiriyor ve sakinleşmeleri için sessizce şarkı söylüyordu.

Yağmur, bu tatlı kedicikleri hep bir evin içinde çiziyordu. Sanki onlara bir zarar gelmesinden korkuyordu. Yağmur'un bu huzursuz duyguları Gönül hemşirenin dikkatini çekti.

- “Yağmur’um, Mırmır ailesine bir kedi evi yapalım mı, ne dersin?”

Bu teklif Yağmur ‘u çok heyecanlandırdı. Hemen işe koyulmak istedi. Ellerindeki pek de sağlam olmayan malzemelerle derme çatma bir barınak yaptılar. En azından yavruların oradan çıkıp etrafa dağılmalarının önüne geçmişlerdi.

O geceye kadar...

O gece, gök gürültüsü ile birlikte başlayan fırtına, yetimhanedeki bütün çocuklar gibi Yağmur’u da çok korkutmuştu. Uykusu bölündü. Gecenin bitmesi ve kedilerin barınağına zarar gelmemesi için dua etti.

37

Sabahın ilk ışıklarıyla bahçeye koştu. Gördüğü manzara karşısında ne yapacağını şaşırılmıştı. Barınak yıkılmıştı, bahçe târumardı.

Gece toplanan bulutlar şimdi Yağmur’un gözlerine dolmuş, gözyaşları sel olmuştu. Derinlerde sızlayan yarası yeniden kanadı.

Canhıraş bir halde Mırmır ve yavrularını aramaya başladı. Mırmır’ı bir ağaç dibinde buldu. Bağırılmaktan neredeyse sesi çıkmaz olmuştu. Yanında sadece üç yavrusu vardı. Peki, diğer ikisi neredeydi?

Yağmur’u odasında bulamayınca bahçede olduğunu anlayan Gönül hemşire de onun yanına giderek yavruları aramaya başladı. Bir zaman sonra iki yavruyu da başka bir ağaç dibinde sıırılsıklam bir halde buldular. Yağmur yavruları

kucaklayıp diğerklerinin yanına getirdiğinde Mırmır'ın yaralanmış olduğunu fark etti. Patisi kanıyordu.

Yağmur'un gözyaşları sel oldu. Anne ve yavruları kucağına aldı.

- “ Onları koruyamadım! Onları koruyamadım!”

Sürekli tekrarlıyordu bu cümleyi. Yıllar öncesine gitmişti adeta. Enkazın içinde geziniyor, ailesini arıyordu. İçinde biriken acı düğümler tek tek çözülüyordu.

Gönül hemşire koşarak Yağmur'un yanına geldi. Onu sakinleştirmeye çalıştı. Bunun asla onun hatası olmadığını, anne ve yavruların iyi olacağını söylüyordu. Kollarının arasındaki yaralı bütün kalpleri sarıp sarmaladı.

Yağmur'u teselli etmek için yavruları odaya götürdüler. Tek tek temizleyip, yaralarını sardılar. Karınlarını doyurduktan sonra bir battaniye içinde uymalarını beklediler.

Gönül hemşire usul usul ağlayan Yağmur'a:

- “Sen de iyileşiyorsun Kuzucuğum, sen de iyileşiyorsun.” dedi.
- “Nasıl?” dedi Yağmur,
- “Ağlayarak mı? “
- “Evet!” dedi Gönül hemşire.
- “Ağlayarak, içindeki tüm yaraların yavaş yavaş iyileştiğini ve daha da güçlendiğini göreceksin.”
- “Çok özlüyorum. Annemi ve babamı çok özlüyorum!”

Bu, boğazı düğüm düğüm eden hasretin sesiydi.

Gönül hemşire haklıydı. Yağmur'un yeniden canlanan ve kanamaya başlayan hatıraları, duygularını tanıdıkça, paylaştıkça iyileşmeye başlayacaktı.

Hiç kolay değildi elbette ama Yağmur'un içinde aldığı bu yolda ona eşlik edecek güvenilir bir yoldaşı vardı.

Mırmır ve yavruları da günden güne daha iyiye gidiyorlardı. Sağlıklı ve mutluydular. Onların sevimli oyunları Yağmur'a da şifa veriyordu. Yine resimler yapıyordu.

Bir gün heyecandan yerinde duramaz bir halde Gönül hemşirenin yanına geldi.

- “Buldum, Gönül anne, buldum! Büyüyünce ne olmak istediğimi buldum!”

Gönül hemşire Yağmur 'u ilk defa böyle istekli, coşkulu görüyordu. Yağmur'un gözleri ışıltı ışıltıydı.

- “Ne olmak istiyorsun Yağmur'um?”
- “Mühendis!”
- “Mühendis olmak istiyorum! Kimsenin yuvasının yıkılmayacağı, çocukların annelerinden, babalarından ayrı kalmayacağı sağlam evler yapmak istiyorum! “

Gönül hemşire çok şaşırmişti. Yaralı minik bir kalbin, kanaya kanaya nasıl iyileştiğinde şahit olan gözleri dolu dolu olmuştu. Sıkıca sarıldı Yağmur'a.

- “Elbette Yağmur ‘um, inşallah çok iyi bir mühendis olacaksın. Hatta oldun bile. Mırmır için yeni bir ev yapmaya çalıştığının farkındayım. Ben, senin kendi yolunu bulacağına hep inandım ve inanıyorum. Yaralanan ve yaralarını iyi eden başaran her yürek şifa dağıtır, bunu sakın unutma. Tıpkı senin gibi! “
- “Tıpkı tüm vazgeçmeyenler gibi!”

Zeytin Ağacı

1. Bölüm

Bir zamanlar Seyran diye bir kız varmış. Seyran'ın babasının adı Mehmet, annesinin adı ise Ferideymiş. Seyran, ailesi ile birlikte kahvaltı yapıyordu Seyran babasına;

-Baba zeytinin çekirdeğini toprağa eksek. Zeytin ağacı çıkmaz mı?

Babası:

-Tabii ki kızım zeytin ağacı çıkar demiş .

Seyran:

-Kahvaltınızı bitirdikten sonra zeytin ağacı dikelim mi ? demiş.

Babası:

-Tabii ki kızım demiş

Seyran bunu duyunca havalara uçmuş kahvaltılarını bitirdikten sonra bahçelik bir alana gitmişler. Mehmet bey ile Seyran çok mutlularmış Mehmet bey ile Seyran toprağı kazmışlar sonra ise zeytin çekirdeğini koymuşlar geri kapatmışlar ve yaşam sularını vermişler.

Günler günleri kovalamış, Seyran 14 yaşına girmişti. Seyran çocukluğundaki ağacın ne şekilde olduğunu hatırlamıyordu. Seyran'ın doğum günü bugüdü. Seyranın babası doğum günü hediyesi olarak ağacı hatırlatmak istedi. Feride Hanım ise kızına istediğı ayakkabıyı alarak hatırlatmak istedi. Seyran çok meraklıydı babası onu diktikleri zeytin ağacının yerine götürdü. Seyran ağacı görünce hiçbir şey anlamamıştı.

Seyran:

-Baba bu ağaçta ne böyle? dedi

Babası:

-Sen de çocukken zeytin ağacı diktik ve sen çok istemiştin sana doğum günü hediyesi olarak bunu hatırlatmamı istemiştin. Dedi

Seyran çok duygulanmıştı.

2. Bölüm

Seyran ve babası eve döndüler ve sırada annesinin hediyesi vardı feride hanım hediyesini verdi ve Seyran çok mutlu olmuştu hayalindeki ayakkabıyı çok düzenli bir şekilde kullanıyordu günler günleri kovalamıştı Seyran doktor olmuştu çok iyi bir doktordu herkes onu tebrik ediyordu.

Seyran salı günü işinden izin aldı çünkü ağacın bakımlarını yapmak istiyordu. Seyran yola koyulmuş ağacının yanına gidince bir dene görsün ağacı solmuş zeytinlerde yere düşmüştü. Seyran sordu.

-Zeytin ağacı niye böyle soluksun?

Seyran hayali konuşuyor sanmış ancak zeytin ağacı konuşmuş.

-bir yıldır bana bakımlarımı yapmıyorsunuz demiş

Seyran konuşmasına çok şaşırılmış.

Seyran ;

-Özür dilerim zeytin ağacı!

Zeytin ağacı;

-Bir daha kine daha dikkatli ol!

Seyran ;

-Tamam demiş.

Seyran hemen başlamış onu sulamaya zeytin ağacı ise kendine gelmişti

Zeytin ağacı

-Benim zeytinlerimden alacak mısınız? demiş

Seyran

-Tabii ki de alacağım, kim bilir senin zeytinlerin ne kadar güzeldir demiş

Zeytin ağacı bunu duyunca çok sevinmiş.

Seyran tüm bakımlarını yapmış eve gitme zamanı gelmiş ve Seyran zeytinlerini alıp eve gitmiş Seyran evine varmış ve cebinde anahtarını çıkartarak kapıyı açmış.

Seyran içeri girdi ve çok şaşırılmıştı evde babasının olması gerekiyordu. Seyran babasını aradı ancak telefonu kapalıydı. Seyran babasına bir şey olmuş diye düşünerek ağlamaya başladı Seyran çok üzgündü. Babasını aramaya başlamıştı ama yoktu kendi kendine **ya nasıl olur bu iş** demiş!

Seyran zeytin ağacının yanına gitmiş. zeytin ağacının yanına geldiğinde her taraf kanlar içindeydi. Seyran seslenerek
-zeytin ağacı ne oldu burada? demiş

zeytin ağacı da cevaplamış

-senin baban benim bakımlarımı yaptıktan sonra eve dönecekti ama bir adam gelip babanı bıçakladı.

Seyran cevap vererek **-nasıl ya!** deyip ağlamaya başladı Seyran babasını kucaklayıp kendi hastanesine götürdü ameliyatına kendisi girdi ameliyatta pek iyi şeyler yaşanmadı çünkü babası hayatını kaybetti.

Cenazeden sonra Seyran, zeytin ağacının yanına gidip gölgesine oturdu ve zeytin ağacına dönerek **'Sen, küçükken babamla yaptığımız en güzel şeydin'** dedi.

Zeynep Nil ÖZER
3 C

İçimdeki His

İçimde tanımlayamadığım bir his var. Mutsuzum ama hissetmiyorum. Tanımlayamıyorum. Hissi biliyorum ama hissetmiyorum.

Karanlık bir odadayım. Sanki hiçsizlik boşluğu. Ben, buraya nasıl geldiğimi ve neden geldiğimi bilmiyorum. En son okulda bir odadaydım. Sonra arkadaşım geldi ve ondan sonrasını hatırlayamıyorum. Tuhaf bir his var içimde. Ama hiç bir şey tuhaf değil. Yani... Şuan bulunduğum karanlık oda dışında. Dışlanmış gibi hissediyorum. Sanki birisi beni bilerek bir boşluğa soktu. Ya da ben, yanlış bir şey yaptım ve beni ceza olarak buraya soktular. Bilmiyorum. Belki beni zorbaladılar veya daha kötüsü. O an midem bulanıyor ama kusamıyorum. Bunu arkadaşlarımın yaptığını düşünüyorum. O an çok üzülüyorum. Arkadaşlarıma çok iyi davranmıştım ve onları çok seviyordum. Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Neden? Neden bir şey hissetmiyorum...?

Ara sıra izleniyor gibi hissediyorum. Ama bu sadece bir boşluk. Yani izlenmiyorum. O an sinirleniyorum. Bütün gücümle boşluğa vuruyorum. Elim nedensizce çok acıyor. Bağırarak istiyorum ama beynim izin vermiyor. Kendimi kukla gibi hissediyorum. Ama kukla olmadığımı da biliyorum?

Her taraf zifiri karanlık olduğu için bir şey göremiyorum. Bir şey görmeye çalışırken kendi kendime, “hangi aptal beni buraya sokar ki?” diyorum. Bir süre sadece yürüyorum. Siyah bir duvara çarpıyorum. Biraz sersemleşiyorum. O an hareket sınırlarımın kısıtlı olduğunu anlıyorum.

Buraya nasıl geldiğimi belki hatırlaya bilirim diye zihnimi gezdiriyorum ama hatırlayamıyorum. Daha ismimi ve kim olduğumu hatırlamıyorum, nasıl buraya geldiğimi hatırlıyayım diyorum kendi kendime. Sonra, “çıkart beni buradan!” diye bağırıyorum. O sırada, -“Oliva, kızım! Sesimi duyayabiliyor musun?” diye bir ses yankılanıyor. Oldukça ürkütüyor.

Bir hayalde miyim? Bunu öğrenmek için kendimi cimcikliyorum. Ama uyanmıyorum. Peki Oliva kim? Ben miyim? Oliva ismi bana hiç tanıdık gelmiyor. Ben bir denek miyim? Neden hiçbir his hissetmiyorum? Saatlerdir şu karanlık odada sadece hiçliği izliyorum. Ama ne açlık hissediyorum, ne de uyku. Ara sıra başım ağrıyor ara sırada da midem. Onun dışında bir şey hissetmiyorum.

Annemi, babamı, doğum tarihim, varsa kardeşlerimin isimlerini, kim olduklarını hatırlamıyorum.

Ara sıra şöyle sesler duyuyorum: “-Oliva kızım!, O iyi mi?” diye sesler. Ara sıra kendi kendime “parayonak mı oldum ben?” diyorum.

Yine bir şizofren gibi boşluğu izliyorum. Ama değişiklikler seziyorum. Sanki duvarlar hareket ediyor.

Kendi kendime “Akıl hastanesinde miyim ben?” diyorum. Ama boşluğu izlerken tek değişmeyen şey hâlâ his hissetmemem. Bu gerçekten çok sinir bozucu. Ara sıra delinin teki olduğumu veya psikolojimin bozulduğunu düşünüyorum. Yoksa öldüm mü de tanrı beni buraya hapsetti?

Bu saçma şeyleri düşünürken bir an da ışıklar açılıyor. Çok korkuyorum. Korkudan vücudum biraz çarpılıyor. Ya da ben öyle sanıyorum. Işıklar açılınca hızlı hızlı etrafı inceliyorum. Ama beyaz duvar dışında bir şey görmüyorum. Buradan çıkmak için her yolu deniyorum ve en sonunda kafayı sıyrıyorum. “Acaba kendime zarar verirsem buradan çıkabilir miyim?” diyorum. Ve yapıyorum. Kendimi duvarlara atıyorum. Bacaklarımı, karnımı, ellerimi duvarlara çarpıştırıyorum. Ama canımın yanması dışında bir şey hissetmiyorum. Canımın yandığını anlayınca acı gidiyor. Kendi kendime, -‘O zaman bir aptal benim his algılamamı istemiyor’ diyorum.

Hırslanıp kendimi bir işsiz gibi duvarlara atmaya devam ediyorum. Dayanamayıp kafamı çok sert bir şekilde duvara vuruyorum. Bunu bilerek yapmıyorum. Çok büyük bir acı hissediyorum.

Acı hissini algılasam bile acı hissi artık geçmiyor. Sersemleşiyorum ve bayılıyorum. Gözlerimi açtığımda, sanki avatarı olmayan biriyle karşılaşıyorum. Tedirgin bir şekilde, “Siz... Siz de kimsiniz?” diyorum. Avatarı olmayan adam cevap veriyor: -“Ben senin babanı Oliva... Beni hatırlamıyor musun?”

Sesindeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

-‘Peki, neden burdasın? Sen, benim babam mısın? Oliva kim? Ben neden buradayım!’

Güya babam adındaki adam, Oliva'nın ben olduğumu, neden burada olduğumu açıkladı. "Sen, 16 yaşındaki genç bir kız çocuğuydun Oliva. Bana ve annene çok iyi davranırdın. Arkadaşlarına ve bir zamanlarda kardeşine çok iyi davranırdın. Ama kardeşin 8 yaşında solunum yetmezliğinden aramızdan ayrıldı. Sen kardeşinin ölümüne dayanamadın. Sanki kardeşinin ölümü senin duygularını yok etti. Eskiden güler yüzlü sen artık hep asık suratlı oldun. Ama her şeye rağmen herkese çok iyi davranırdın. Ama arkadaşların... Sana kötü davranırlardı. Seni hep zorbalarlardı. Senin başarını kıskanırlardı. Okuldan eve geldiğinde, elin yüzün hep kan içinde olurdu. Nedenini sorduğumuzda arkadaşlarım beni zorbaladı derdin. Ama her şeye rağmen arkadaşlarını çok severdin. Yine bir okul günü, hazırlandın ve istemeye de olsa okula gittin. Sınıfa girdiğin an arkadaşın İsebella seni kızlar tuvaletine sürükledi. Yüzüne yumruk attı. Sonrada defalarca kez kafanı duvara sertçe vurdu.

O sıra komaya girdin. Sonra sınıfından bir arkadaşın geldi. İsebella'yı itti ve seni öğretmenler odasına götürdü. Öğretmenin elinden hiçbir şey gelmedi. Sonra bizi aradı. Annen vicdan azabı çekiyordu.

Koşa koşa okula geldik. Seni o halde görünce annen neredeyse bayılıyordu. Taksiye binip acile gittik.

Senin komada olduğunu söylediler. Annen bu cevabı duyunca ağlaya ağlaya taksiye binip okulun yolunu tuttu. Ama taksi kaza yaptı... Annen de hayatını kaybetti. Annenin ve senin hayatını kaybetmesini kendime sorumlu tuttum. Sonrada senin ve annenin intikamını alabilmek için İsebella'yı polise şikayet ettim. Polis, 18 yaşından küçük olduğu için sadece 20.000 dolar para cezası uygulayabiliriz dedi. İsebella pisliği bütün hayatımızı kararttı!" dedi babam.

5 dakika boyunca donma kaldım ilk defa duygu hissettim. Hıçkırma hıçkırma ağladım...

Sonra da babama, -“Peki, ben neredeyim? Burası neresi!”

Babam cevap verdi, -“Ruhun bedeninden kopmuş durumda. Hatta gözlerindeki ve kulaklarındaki sinirler bile artık beynine ulaşmıyor. Yalnızca kan dolaşimleri işler durumda. Doktorlar bir ölüden farkın olmadığını söylediler. Ama beynini incelediğimizde hayla yaşadığını gördük. Biraz uzun sürdü ama senin için sanal gerçeklik odası hazırlayabildik.”

-Peki, bedenimi tekrar kullanabilir miyim?

Biraz duraksıyor. Sonrada sesi ağlamaklı bir şekilde, -“Hayır kızım. Üzgünüm ama keşke bu soruya başka bir cevap verebilseydim...” diyor babam.

-“Anlıyorum...” Gerçekten anlıyor muyum? İnanması gerçekten zor. Beynim nasıl bedenimden kopup sanal dünyada canlanıyor?

Babam, -“Gel, sana bir şey göstereceğim.” Babam parmağını şıklatıyor ve karanlık odaya tekrar ışınlanıyorum. Ama babam da geliyor.

2 dakika sonra etrafı biraz ekran görüyorum. Babam, -“Bu ekranla google, bazı internet siteleri ve İGU (İnsanları Gözetleme Uygulaması) açabilirsin.”

-“Peki, İGU ne işe yarıyor baba?”

-“İGU’yu senin için yaptık. Dronla sanal gerçeklik odasından gerçek hayatı izleyebilirsin. Dronun şarjı biterse veya bir sıkıntın olursa google’ye “Dad” yazarsan bana mesaj gelir. Üzgünüm ama şimdi gitmem gerekiyor. Yarın görüşürüz!”

Babam gittiğinde İGU uygulamasına giriyorum. İnsanları izlemeye başlıyorum. Güneş yeni doğmaya başlamıştı insanlar her taraftalar. Kuşlar özgürce gökyüzünde uçuyorlar. İlk başta bu görüntüleri izlemek hoşuma gidiyor. Ama sonra içime bir yalnızlık hissi basıyor. Kendimi üzgün hissediyorum.

İGU uygulamasından çıkıyorum. Odanın kenarına oturup kendimi sorguluyorum. -“Acaba babam bana yalan mı söylüyor? O adam ya babam değilse? Ya sanal gerçeklik odası diye bir şey yoksa? Yine kendimi boşlukta gibi hissediyorum. Çok sıkılıyorum. En sonunda dayanamayıp google’ye “Dad” yazıyorum.

5 dakika gibi bir süre civarında babam geliyor. Sesi endişeli bir şekilde, -
“Oliva, bir şeyin yok değil mi?” diyor.

Ben ise, -“Hayır baba ama burada çok sıkılıyorum. Ayrıca sana bir kaç sorum var.”

-“Tabii ki?” diyor babam.

-“Dediğim gibi. Burada çok sıkılıyorum. Ben, internetten kendime bir arkadaş bulabilir miyim?”

- “Üzgünüm. Ama gerçek hayattan bir arkadaş edinmeni istemiyorum.”

-“Peki, ama neden?” diye çıkışıyorum babama.

-“İnsanlar, yeniliklere ani tepki verirler. Eğer arkadaşın sanal gerçeklik odasında olduğunu öğrenebilir. Bunu da tanıdıklarına anlatabilir. Onlar da başkalarına anlatabilir. O zaman bu konu dünya gündemine yayılabilir. Ve kalkması uzun sürer. Senin üzerinde deneyler yapabilirler. Ve ben buna hazır değilim... Son umudumu da kaybetmek istemiyorum.”

-“Tamam!” dedim babama umursamaz bir ses tonuyla. Aslında babama çokta inanmıyordum. Bana babamın dedikleri saçma geliyordu. İnternetten bir arkadaş ne kadar kötü olabilirdi ki? Sonrada Babama,

-“Peki, annemi veya kardeşimi görebilir miyim?” diyorum.

Babam, -“2-3 dakika sonra geleceğim, beni burada bekle!” diyor. Babam geldiğinde elinde 2 beyaz gözlük vardı.

Babama, -“Baba, o ne?” diye sordum.

-“Bekle ve gör!” diyor babam.

Gözlükleri ilk benim kafama sonra kendi kafasına geçiriyor. Gözlerimi açtığımda bir arabadaydım. Arabayı süren de babamdı. Siyah bir avatarı vardı. Benimki ise maviydi. Biraz sonra gerçek dünyada olduğumu fark ettim.

Babama, -“Burası neresi!” diye sordum korkarak.

-“3D gözlükler ile annenin ve kardeşinin mezarına gidiyoruz.’ diyor babam.

Geldiğimizde ormanlık bir alanın içinde güllerle dolu bir yer görüyordum. Büyük bir ilgi gösterilerek korunmuşlar. Babam ağlamaya başlıyor. Sonra da bana,

-“Daha fazla burada kalmak istemiyorum.” dedi. Ben de -“Tamam” dedim.

3D gözlükleri çıkartım. Baktığımda babam çoktan gitmişti. Ben de bunu fırsat bulup google internet sitelerine giriyorum ve herkese açık olan mesajlaşma uygulamasına giriyorum. Adı ise Omagle.

Omagle, bana tanıdık geliyor. Omagle’ye girdiğimde mesajlaşma kısmına giriyorum. Arkadaş edinme için illa kimliğimi göstermem gerek miyor ki! Babamın bunu neden hâlâ istemediğini anlamıyorum.

Hem nasıl sanal gerçeklik odasında olduğumu öğrenebilirler ki?

Cesaretimi toplayıp rasgele bir kullanıcının hesabına giriyorum. O an baş ağrısıyla birlikte, kulağıma babamın söyledikleri yankılanıyor. “Senin üzerinde deney yapabilirler. Ve ben buna hazır değilim... Son umudumu da kaybetmek istemiyorum.”

‘Hayır! Hayır!’ diyerek ruhumun karanlık bir boşluğa dalmasını engellemeye çalıştım. Fakat görünüşe göre engelleyemiyorum. Bir süre boş duvara bakıyorum. Ya bunu yapmamam gerekiyorsa? Veya yapmam gerekiyorsa? Belki hafızamı tekrar kazana bilirim!

O an çaresizlikle baskın sinir hissi ile kendimi duvara atıyorum. Fark etmeden bir düğmeye çarpıyorum. Işıklar yavaş yavaş kapanıyor. Oldukça korkuyorum. 3 dakika sonra her taraf zifiri karanlık oluyor. Sadece ekranın ışığı etrafı hafifçe aydınlatıyordu.

Yine karanlık bir boşluğa dalmışken aklıma birden anlamsız bir soru takılıyor.

-“Acaba ben eski hayatımda karanlıktan korkuyordum mu?”

Bunu kafama o kadar takmıyorum. Zifiri karanlıkta yapacak bir şey olmadığı için yorgun bir his ile gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda 2 çift görüyorum.2'side bana bakıyor. Mutluluk, çaresizlik ve sinir ile bastırılmış hüznün hissiyle kadın bana,

-“Oliva! Bu, sensin.” diyor.

-“Siz de kimsiniz?” diyorum. Adam,

-“Bizi hatırlamıyor musun Oliva? Bu, çok kırıcı!”

-“Hafızam hepten silinmiş durumda. Nasıl sizi hatırlıyayım beyefendi!”

-“Hey Oliva! Kardeşinle böyle konuşamazsın.”

Yine bir boşluğa dalıyorum. Sesli bir şekilde,

-“Kardeş mi...?” diyorum.

-”Her neyse!” diyor adam. “Ayrıca hafızanın hepten silindiğini nereden çıkarıyorsun?”

-”Babam söyledi?” diyorum.

-”O psikopata inanma!” diyor kadın.

-”Peki, ama neden? O, benim baba ...”

-”Zamanımız yok Oliva! Parolayı bul. O zaman her şeyi anlatacağım.

Sonra ikisi birden “G-E-R-Ç-E-K-L-E-R-E –U-Y-A-N” diyerek sürekli bu harfleri tekrarlıyorlardı. Endişeli bir şekilde kulaklarımı tutuyorum. Gittikçe bana yaklaşıyorlar. Birden siyah duvarlar yerine saçları kazıtılmış 16-15 yaşlarındaki bir kız çocuğunun fotoğrafları görünüyor. 2 çiftten uzaklaşmaya çalışırken kız birden gözlerini açıp “G-E-R-Ç-E-K-L-E-R-E- U-Y-A-N” diyor. Işıklar yanıp sönüyor ve her taraf zifiri karanlık oluyor. Boşluğun derinliklerine düşerken sertçe yere çarpıyorum.

Küçük bir çığlıkla uyanıyorum. Hepsi anlamsız bir rüyaymış! Rüyanın etkisinden çıkmaya çalışırken babamı görüyorum. Çok mutlu görünmüyor. Sonrada sinirli bir ses tonuyla, -“Oliva!” diyor.” Sana başkalarıyla görüşmeyeceğini söylememiş miydim!”

Tam “ne?” diye soracak iken biraz ötedeki kapatmayı unuttuğum Omagle ekranını görüyorum. Ne diyeceğimi bilemedim. Dona kalmıştım. Babama ne söyleyebilirdim ki? Sadece babamın gözlerinin içine bakıp şunu söylüyorum, -”Özür dilerim.”

Babam, bir of çekerek bana,
-“Bak Oliva, sana bunu yapmak istemem. Ama bu yaptığından sonra bunu hak ediyorsun!”

Bir süre bana bakıyor. Sonra üzgün ve çaresiz bir ses tonuyla, “Benimle gel Oliva...” diyor.

O sıra başıma istemsizce kötü senaryolar geliyor. Ve o anda istemediğim halde babama, -“Hayır!” diyorum. Babama yanlışlıkla dediğimi söylemek istiyorum. Ama beynim izin vermiyor! Aynı siyah odadayken boşluğa vurduğumda bağırmadığım gibi! İçime büyük bir korku giriyor. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum...

O sıra babam hızla bana doğru gelip boynumdan tutuyor. Nefes almam zorlaşıyor. Bağırıyorum ama babam ağzımı tuttuğu için sesim çıkmıyor. O sıra aklıma birden şu takılıyor, Babam neden ağzımı tutuyor? Beynim yıkanmış gibi hissediyorum. Burada benden başka birilerimi var ki babam ağzımı tutuyor? Bunlar olurken babam gözle zor görülen bir şalteri aşağıya indiriyor. Mecburen sadece izlemekle yetiniyorum. Kapı açılıyor ve karşımda 3 doktor duruyor. Babam boğazımı bırakıp beni yere itiyor. Arkamı döndüğümde sinsice gülümsediğini görüyorum. Ve elindeki Dolarları...

Kendimi işe yaramaz bir çöp parçası gibi hissediyorum. O sıra kolumda bir acı hissediyorum.

Arkamı tekrar döndüğümde doktorlardan bir tanesinin koluma iğne vurduğunu görüyorum. Tam yerimden fırlayacak iken öbür iki doktor beni tutuyor iğnenin etkisiyle başım dönüyor ve sersemliyorum.

Uyandığımda kollarımla bacaklarım zincirlenmişti. Boğazıma takılan bir zincir vardı. Hareket sınırim tamamen kısıtlıydı. Küçük beyaz bir oda ve biraz cam vardı. Odayı incelerken bir şey geliyor aklıma. Beyaz Oda’ya çok benziyordu. Tüm bunlar yaşanırken bir şey fark ediyorum. Kolumda kırmızı yazıyla “Denek 01” yazıyordu. O sıra doktor elinde şırınga ile odaya geliyor. Tüm gücümle zincirlerimden kurtulmaya çalışıyorum. Zincirler kopmuyor ama hasar alıyor. Doktor elindeki kumanda benzeri eşyayı alıyor ve aktive ediyor. Zincir boğazımı sıkıyor ve nefes alamıyorum, doktor bunu fırsat bilip şırıngayı sırtıma geçiriyor. Ve kumandaya benzeyen eşyayı kapatıyor. Ne yapacağımı bilmediğim için sadece zincirlerden kurtulmaya çalışıyorum. Doktor bir süre bana bakıyor sonra gidiyor. Yine başım dönüyor ve bayılıyorum.

Uyandığımda zincirler kopartılmıştı. Ama hala boğazımdaki lanet zincir duruyordu. Doktorlarda etrafta gözüküyordu. Bu sefer odayı incelemek yerine

direkt bir kaçış planı yapmayı düşünüyorum. Aklıma ilk gelen kaçış planı camı kırıp kaçmaktı. Hızlı bir şekilde cama doğru koşuyorum. Cam kırılıyor ve yüksek bir ses çıkıyor. Korkuyorum ve yanımdaki masanın altına giriyorum. Ama doktorlar gelmiyor.

Masanın altından çıkıyorum baktığımda masanın üstünde defter ve kalem duruyor. Sonra bunu günlük olarak yazıyorum. Günlüğüme burada yaşadıklarımı yazıyorum.

1-2 saat sonra doktorlar geliyor. Ellerinde birer kâğıt var. Bir süre konuştuktan sonra doktorlardan biri şırıngayla bana doğru geliyor. Var gücümle koşup masayı kaldırıyorum. Tam atacakken kumandaya benzeyen eşyayı aktive ediyor. Yine zincirler boğazımı sıkmaya başlıyor. Masayı bırakıyorum doktor hızlı bir şekilde şırıngayı koluma geçiriyor. Kumandaya benzeyen eşyayı kapatıp gidiyorlar. O an kendi kendime

- Bunu artık kabullen Oliva. Her türlü ne işe yaradığını bilmediğin lanet şırıngayı sana geçirecekler. Önemli olan buradan çıkmak, diyordum. Gözlerimi kapatıp bayılmayı bekledim.

Gözlerimi açtığımda gözüme ilk çarpan şey ellerimdi zedelenmiş, kopartılmış deriler ve yaralar yüzünden gözüken siyah kemik... O an çığlık atmak istedim. Aynanın yansımasından yüzüme baktığımda aynı şeyler vardı. Ayrıca sol gözüm yara bandıyla kapatılmıştı. Yara bandını tam açacak iken yine doktorlar geldi. Ve yine o lanet şırınga. Bayılmadan önce kurduğum cümleleri tamamen unutup, küçük bir umutla masaya doğru koşmaya başladım. Masayı kaldırdım ve doktor kumandaya benzeyen eşyayı aktive etti. Fakat masayı direkt tüm gücümle doktora attım. Doktorun yüzü kanamaya başladı. Öbürü üstüme doğru gelerek -Sen bir canavarsın! dedi bağırarak.

Son nefesimle doktora, -Hayır! Ben canavar değilim! diyerek bayıldım. Uyandığımda garip bir his ile uyandım. Tanımlayamadığım bir his... Sağıma baktığımda gözlerimi yakan güneş ve ormanı görüyordum. Sevindim ama sevinmemiştim. Çok geçmeden tekrar hislerimin yok olduğunu anladım.

O sıra kadın içeri giriyor. Ardından da bir erkek. Kadın bana dönüp -İyi misin Oliva? diyor.

-‘Ben de iyiyim’ diyorum. Ve kadına, Siz bana tanıdık geliyorsunuz. Eskiden dost muyduk?

Kadın gülerek, “Ben, senin ablanım Oliva” diyor. Sonra anlıyorum ki rüyamda gördüğüm kişiler şuanda karşımda duruyor. Ama nasıl oluyor?

O günden sonra hayatım harikaydı! Sığınabileceğim dostlarım bir anneye güvendiğim gibi de kardeşim. Hep benim için en iyisini düşünmeye çalışırlardı ama 2 sorun vardı gözümdeki yara bandı ve hala bir his hissetmem. Bunun dışında mutluyduk tabii o güne kadar...

Yine bir sabah uyanmıştım. Ablamın yaptığı yumurtanın kokusu odama kadar geliyordu. Giyinip mutfığa doğru yöneldim. Ablam ve abim, kahvaltı hazırlıyordu. ‘Günaydın!’ diyerek sofraya oturuyorum. Onlar da karşılık veriyor. Sessizce yemek yiyorduk. Ben de bir konu açmak istedim ve şunu dedim. ‘Abla, neden göz bandımı açmamı istemiyorsunuz?’ İki de sustu. Ben de, siz söylemiyorsanız ben kendim öğrenirim dedim ve banyoya doğru koşmaya başladım. Ne kadar ‘dur yapma’ deseler de dinlemedim ve banyonun kapısını kilitledim. Aynaya baktığımda yine çirkin, zedelenmiş yüzümü görüyorum. Ve göz bandını çıkartıyorum. Sol gözüm, öbürüne göre daha farklıydı. Kilidi açıyorum ablamla göz göze geliyoruz. Ablam, birden yere düşüyor ve ağzı kanıyor. O günden sonra ilk defa ağlıyorum. Abim geliyor, göz bandımı takıyorum. Abim de ağlıyor ablama bakarak ‘Sen, bir canavarsın Oliva!’ diyor.

Bu hastanedeki doktoru hatırlatıyor ağlayarak. Ama böyle olmayı ben istemedim tamam mı? Parçalara ayrılıp tekrar tekrar birleşmeyi ve en sonunda küçük bir canavar olmayı ben istemedim! Diyerek odama koşuyorum kapımı kilitleyorum ve küçük bir not yazıp evden ayrılıyorum.

Notta, “Ben bunları hak edecek ne yaptım?” yazıyordu.

Zülal Naz ÇOLAKOĞLU
3 C

Vatan Sevgisi

Manisa'nın Salihli ilçesinde yaşayan Yakup isminde genç, radyodan düşman askerlerinin İzmir'i işgal etmesinin haberini almıştı. Bu durum karşısında çaresizce kalamayacak olan Yakup, Türk ordusunun kendisine de görev vermesini dört gözle beklemekteydi.

Sonunda beklediği haber gelmiş, kendisi gibi olan bölgenin gençleri vatan toprağını savunmak üzere cepheye çağırılmıştı. Gideceği cephe; Kurtuluş Savaşının verildiği cephelerden olan batı cephesiydi. Batı cephesinin kurulması, 15 Mayıs 1919 tarihinde Yunanlılar tarafından İzmir'in işgal edilmesi ile başlamıştı. Verilen görevin mutluluğuyla annesi, babası ve komşuları ile helalleşen Yakup, toplanma alanının en ön sıralarında yerini almıştı.

Zamanla kazılan siperlerin, düşmana karşı yapılan taarruzun, kurtuluşa atılan adımın en önemli neferlerinden biri olmuştu. Şartlar ağırdı. Zaman zaman aç ve susuz mücadele etmek zorunda kalmıştı. Mühimmat ve nefer gücünün eksikliği ile ümitsizliğe düştüğü durumlarda, Mustafa Kemal Atatürk'ün; "Para vardır veya yoktur. Ama ordu mutlaka olacaktır." sözlerini hatırlayıp gücünü tekrar toparlamıştı. Sonuç olarak verilen mücadele bağımsız topraklar ve özgür yarınlar içindi.

Yakup gibi her nefer aynı inanç ile mücadele etmiş ve beklenen o kutlu zafer kazanılarak Türk halkına hediye edilmişti. Batı cephesi Türk ordusunun büyük kahramanlık gösterdiği ve tarihe adını yazdırdığı en önemli cephe olmuştu.

Batı cephesi, yeni kurulan düzenli ordunun ilk zaferi haline gelmişti. Bu kutlu davada Yakup ve silah arkadaşları kurtuluş mücadelesinin verilmesindeki üstün başarılarının mükâfatını, yarınlardaki nesillerin kendilerine olan hayranlıklarında ve kendilerine edilen dualarda bulacaklardı.

Nu mutlu Türk'üm diyene...

Ali Yağız TOHURLUK
4 C

Atatürk

57

Bir yiğit doğdu Selanik'ten
Mavi gözlü koca yürekli,
Okullara gitti, matematiği yüksekti.
Subay oldu, savaştı cepheden cepheye.

Samsun'dan yaktı kurtuluş meşalesini,
Attı yurttan düşmanı
Ömrünü adadı yurduna
Cumhuriyeti kurdu bağımsızlık uğruna.

Göçüp gitti 10 Kasım sabahı
Gözü yaşlı yetim kaldı Türk Milleti,
O ölümsüz kahraman Türk,
Onun izinde yürüyecek her Türk.

Çınar Eymen ÇİL
4 C

İstanbul

58

Bu şehirde birleşti iki yaka
Biri Anadolu, biri Avrupa
Birleşti üç köprüyle
Medeniyetlerin beşiği İstanbul.

Çık Çamlıca'ya seyret İstanbul'u
Boğazını, denizini ,güzelliğini,
Her semti başka güzel
Her köşesi tarih kokan İstanbul.

Çınar Eymen ÇİL
4 C

Pelerinsiz Kahramanlar

– Bu hikâye, bir kahramanlık hikâyesidir –

İşte bu hikâye bir ana kuzusunun Çanakkale'de cepheye gitmesi sonucu oluştu. Mehmet Erdem Çanakkale'de yaşayan 17 yaşındaki bir çocuktur. 19 Şubat 1915 tarihinde Çanakkale savaşı başladı ve yaşına, başına bakmadan savaşa katılmak istedi. Zaten Mehmet Erdem' in babası doğuda şehit edildiği için savaşa karşı bir ilgisi vardı. Annesinin elini öperek sadece "Vatan için " diyebildi. Annesi bunu anladı ama yine de gözyaşlarını tutamadı ve " peki ya sen de baban gibi melek olursan? o zaman ben ne yaparım? dedi. Mehmet Erdem 'de "anneciğim seni anlıyorum ama ben gitmezsem sen yalnız kalmazsın lakin küçücük bebekler, çocuklar yalnız kalır " dedi. Ve 20 Şubat 1915 "de cepheye gitti.

Türk erleri, düşman sayısına göre 1/10 i kadardı. Gemi yoktu, denizaltı yoktu, mermi yoktu, silah yoktu, hiçbir şey yoktu. Ama tek lakin hepsinden önemli bir şey vardı "iman gücü..."

Mehmet Erdem orada biriyle tanıştı Ali diye biri Ali Konya'dan buralara gelmişti . O da bir ana kuzusuydu. Tam onun hakkında bilgi alırken düşman saldırdı. Ve bir mermi sonucu Ali kalbinden vuruldu ve şehit oldu...

Ama aslında mermi bana geliyordu ama Ali önüme geçerek kalkan görevi gördü lakin

kalbinden vurulduğu için yaşamını yitirdi... Çok sinirlendim ve aynı anda 3-4 adam vurdum ve savaş arası olduğu anda Ali 'yi kucağıma alıp revire gittim ama çok geçti... Gözümden 1-2 yaş süzöldü. Şimdi anladım dostumun kıymetini...

Bu sefer ki savaş kar yağarken oldu ve silahımız da bitmişti, mermimiz de... Savaşta ki komutan Mustafa Kemal'in yanına gittik. Mermimiz yok, silahımız yok, çok az kişiyiz dedik . Ve o da gür bir sesle "Ben size savaşmayı değil ölmeyi emrediyorum" dedi. Bunu duyunca ben de dâhil herkes iman gücü ile savaştı. Birçok arkadaşım şehit oldu. Sonra bir arkadaşşıma mermi sıkıldı o an Ali'nin benim için yaptıkları aklıma geldi ve ben de o arkadaşşıma kalkan oldum ama bu sefer 1 değil, 2 değil, 3 mermi geldi. Biri kalbime, biri karnıma, biri de koluma geldi... Bir anda sesler gitti... Herkes, 'Mehmet Erdem uyan!' diyordu. Arkadaşım ağlıyordu. Benim yerimi niye kaptın? diyordu. Zorlanarak şehadet getirdim ve son sözüm olarak "vatanıma iyi bakın ..." diyebildim.

Savaşı 18 Mart 'da kazandıktan sonra şenlikler bizim kasabaya kadar geldi. Sonra bizim eve bir asker gelmiş ve asker anneme hayırlı olsun oğlunuz şehit oldu demiş. Annem çok üzölmüş ama benimle gurur duyup sevinmiş Eee tabi ben de mezarımda bir Türk bayrağı olduğundan gurur duyuyorum.

Elisa Elif KÖSE
4 C

Çevre Koruyucuları Bonibon ve Rana

Tavşan Bonibon ve Rana, yeni tanışmışlardı ve birbirlerini çok sevmişlerdi. Rana cesur ve pes etmek nedir bilmezdi. Bonibon ise tatlı ama bir o kadar da korkak biriydi. Bu iki arkadaş çevre bilincini insanlara anlatmak için ant içmişlerdi. İlk hedefleri Türkiye'ydi. Trene binip yola koyulmuşlardı. Yolda bir sürü oyun oynadılar, eğlendiler. Türkiye'ye vardılar. İlk İstanbul'a gittiler. İnsanlara eğer çevre bilinci içinde olmazlarsa sonuçlarına katlanmaları gerektiğini anlattılar. Birkaç kişi onları dinlese bile çoğu kişi hala ikna olmamıştı. Buna üzülüyorlardı, acaba sözlerini tutamayacaklar mıydı? Bonibon tam pes etmeyi düşünürken, Rana onu bu fikrinden alıkoymayı başarmıştı. Pes etmeyeceklerdi, buralara kadar gelmişlerdi. Yine bir gün konuşma yaparken Rana şunları söyledi:

61

– Saygı değer büyüklerim ve küçüklerim, eğer doğaya zarar vermeye, suları kirletmeye, ormanları yakmaya ve doğanın dengesini bozmaya devam ederseniz nefes alma kaynağımız ağaçlar, içme kaynağımız olan sular ve ısınma kaynağımız olan güneş yok olacak. Ve bu saydığım bu üç temel şeyi yok ederseniz bizler yani insanlarda yok olacak ve gelecek nesiller asla olmayacak veya olsa bile ellerinde hiçbir doğal kaynak olmadığı için ölecekler. Doğa ana ile oynamayın, doğa ana o oyunu bozar. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Bir an her bir yandan bir alkış tufanı koptu. Bu defa başardıklarını düşünmüşlerdi. Sahneye çiçekler atılıyor, çoğu kişi ıslık çalıyordu. Rana şunları eklemek istediğini söyledi:

– Arkadaşlar, bunların hepsi için teşekkür ederim ama sizin bu alkışlamanız bu gerçekleri değiştirmez. Bunları önlemek için önlemler almalısınız. Yoksa dediklerimin hepsi gerçek olur.

İnsanlar Rana'ya hak vermişlerdi, yaptıklarından dolayı utanıyorlardı. Bir kampanya başlattılar adı da 'ÇEVREYİ KORUYALIM' kampanyasıydı. Hemen bazı ormanlardaki çöpleri toplamaya başladılar. Zamanla bu kampanya bütün ülkeyi sardı. Bonibon ve Rana amaçlarına ulaşmak üzere olduklarını anladılar ve çok sevindiler. Ama daha görevleri bitmemişti çöp toplayıp tertemiz yaptıkları ormanlara birde çiçek ve fidan dikilecekti. O işte tamamlanınca ilk görevleri bitecekti. Fidanlar dikildi, çiçekler ekildi. Türkiye yemyeşil bir ülke oldu. Rana ve Bonibon artık gidebilirdi. Ama Rana ve Bonibon birlikte son bir konuşma yaptı:

– Evet, saygıdeğer Türk Halkı, bizleri dinleyip bu kampanyayı başlattığınız için öncelikle hepimize teşekkür ederim. Bizim buradaki görevimiz bu kadardı. Lütfen bizler yokken de doğayı koruyun ve çevreyi sevin. Hepiniz çok iyi insanlarsınız burada bir sürü arkadaşımız oldu. Bizlere evlerinizin kapısını açıp misafir ettiğiniz için hepimize teşekkür ederiz. Hoşça kalın!

Alkış sesleri dört bir yana yayılıyordu. Sahne çiçekler ile dolup taşmıştı. Artık gitme vaktiydi, her şey ne çabuk geçip gitmişti. Rana bu ülkeye bir de şu adı koymak istedi 'Çöpsüz Dünya'. Herkes bu ismi beğendi. Rana ve Bonibon trene binip yola koyuldular içlerinde bir huzur vardı. Ve kalplerinde çöpsüz bir dünya....

'Kıyametin kopacağını bilseniz bile elinizdeki fidanı dikin.' Hz. Muhammed (sav)

Eslem Nur KUNDURACI
4 C

Deprem

Normal bir gündü. Okuldan gelmiş ve ikili koltukta uzanıp TV izliyordum. Bir anda bir çığlık sesi geldi. Sokak arkadaşımın oturduğu bina sanki deprem oldu da yıkılıyordu. Bina toz toprak içinde kalmıştı. Bizim binamız da sallanıyordu. Hemen üstüme devrilecek dolap gibi eşyalardan uzaklaştım. Ders çalışma masasının ayağına doğru çök-kapan-tutun hareketini uyguladım. Sarsıntı geçince ayağa kalkıp iki elimi birleştirip kafamın üstüne koydum. Panik yapmadan ama hızlı adımlarla binayı terk edecektim ki acil durum çantasını almadan yapamayacağım için hemen geri dönüp çantayı aldım. Ve dışarı çıktım. İlk işim, Yiğit'e bakmak oldu yani sokak arkadaşıma. Baktığımda Yiğit görünürde yoktu. Sonra bayağı aradım ama Yiğit'i bulamadım. Bulamayınca hemen 112 acil durum numarasını aradım. Ve sakince adresi verdim. Hemen ekipler geldi ve 2 saat boyunca Yiğit'i aradılar. Ama bana 2 yıl gibi geldi Yiğit bulununca kim benim için 112'yi aradı dediğinde çok havalı bir çıkış yaparak ortamı terk ettim ve 'İhsan, yoksa sen mi?' dediğini duydum.

...

1 ay sonra

Yiğit'i 1 ay sonra hastaneye gidip ziyaret ettim ve bana dedi ki:

- Sen benim için ekipleri aradın değil mi?
- Evet, dedim.

İhsan YALVAÇ
4 C

İçimdeki Sevinç

Bir sevinç var içimde
Güçlü bir biçimde.
Şarkılar söylüyorum,
Gökyüzü ile birlikte.

Bir ses geliyor:
Uzaklardan bir yerden.
Bir alkış tutuluyor:
Bilinmedik bir yerden.

Parmak uçlarımda bir tıprıtı,
Bir sevinç var içimde.

Melis Ceyda Ateş

4 C

Uzaktaki Köy

Ağrı'nın ücra bir köyünde, yıkık dökük bir okul ve bu okula atanan genç bir öğretmen. Fakat aileler, kız çocuklarını okula göndermiyorlar, sadece erkek çocukları okula gidiyor.

Genç öğretmenimiz Vesile, bu durumdan çok rahatsız oluyor. Okulda bir toplantı düzenleyerek köy halkını toplantıya davet ediyor. Ve onlara şöyle sesleniyor:

"Çocuklarınızın geleceğine pranga vurmayın. Onların aydınlık dünyasını karartmayın, buna hakkınız yok!"

Bu konuşmadan sonra tüm veliler hatalı olduklarını anlayarak çocuklarını okula yolluyorlar. Ertesi gün Vesile Öğretmen, köyün bütün öğrencilerini sınıfta görüyor ve çok mutlu oluyor. Çocuklar, hep bir ağızdan: "Teşekkürler öğretmenim!" diyorlar.

Evet, teşekkürler Vesile Öğretmenim.

Melis Ceyda Ateş

4 C

Hayatımın En Güzeli Günü

Hiç düşünmeden edemediğim bir şey var acaba ben çocukken Mustafa Kemal Atatürk ile tanışmasaydım hayatım nasıl olurdu? Hikâyeme başlamadan önce sizlere kısa bir not “vatanınızı her zaman sevin ve koruyun çünkü vatan olmazsa biz de olmayız”

9 yaşındaydım, Ankara’da yaşıyorduk Sabahları kalktığımda yapacak bir iş arardım. Ev işlerinde anneme yardım etmeyi çok severdim. O sabahta kalkıp evi süpürmeye başladım annem şakacı bir tonla sabah sabah bu ne hamaratlık küçük hanım dedi. Bana küçük hanım denmesinden hoşlanmaz söylendiğinde de kızardım ama o gün kızmadım çünkü Kemal Paşa İzmir’den trenle Ankara’ya meclise geliyordu. Kemal Paşa kesinlikle büyüklerine karşı saygısız bir çocuğu sevmez diye düşündüm. Öğlene doğru bir testi şerbet alıp Meclis’in önüne doğru koşturmaya başladım ilk önce gelmeme rağmen herkes beni itip önüme geçiyordu. Ben başka çare bulamadığım için Meclis’e gizlice girmeye karar verdim. Askerler beni yakalarlarsa yakalasinlar dedim. İçimdeki Kemal Paşayı görme heyecanı açıklayamayacağım kadar güzel bir histi. Hemen arka kapıdan askerlere görünmeden gizlice girdim ve koridorda biri var mı diye bakarken bir anda sağdaki büyük kapı açıldı ve kalabalığın önünde yürüyen Kemal Paşa ile göz göze geldim. O kadar şaşkındım ki resmen küçük dilimi yutacaktım Kemal Paşa bir an durdu ve sordu;

- Ne arıyorsun burada çocuk

Elimdeki testi gösterip ‘şerbet’ deyiverdim,

- Size şerbet getirdim Paşam, susamışsınızdır.

Kemal Paşa gülümsedi.

- ‘Adın ne senin küçük hanım?’ dedi

- ‘Zehra, Paşam’ dedim.

Aslında kızardım ama kızamadım koskoca Mustafa kemal paşaya nasıl kızayım?

- Tamam, Zehra Hanım sen çok şanslı bir çocuksun çünkü bugün Ankara’yı gezip çocuklar ile sohbet edeceğim sende benimle gel dedi.

- Sohbet mi? Çok isterim, teşekkür ederim Paşam dedim

Meclis ’de ki konuşma biter bitmez evin yolunda Paşa ile sohbete daldım

- Sen okula gidiyor musun çocuk?

- Yok, paşam ama her zaman okuyan erkek çocuklarına imrenirim okumak güzel bir şey olsa gerek.

- Okuma yazmayı öğrenmeyi çok istiyorsun demek

- Hem de nasıl

- Madem sen bu kadar çok istiyorsun seni okula ben yazdıracağım bütün masraflarını da ben karşılayacağım

- Ama öyle olmaz ki Paşam. Hem tanıdığım hiçbir kız çocuğu okula gitmiyor. Ben vatanımı ve öğrenmeyi çok seviyorum ama annem ne der?

- Ben annenle konuşurum kabul ederse seni okula yazdıracağım

- Kabul

Kemal Paşa annemi beni okula yazdırması için ikna etti o kadar mutlu oldum ki resmen kuş olup uçacaktım. Aradan tam 80 yıl geçti ve ben öğretmen oldum ve bir sürü kız çocuğu yetiştirdim, Atam ile yaşadığım bu anımı da asla unutmadım.

Şuan 89 yaşındayım bu anımı öğrencilerime, çocuklarıma, torunlarıma ve herkese anlatıyorum. Çünkü kız çocuklarının eğitimi bir ülkede her şeyi değiştirebilir.

Naz DUYAR
4 C

Süper Kahraman Süper Ben

Günlerden bir gün Benson adlı bir çocuk babasıyla gezerken –‘baba, ismim neden Benson?’ diye sormuş. Babası, -‘şöyle anlatayım, benim adım ben, sen de oğlumsun yani Benson adın’ demiş. Benson, bunu duyunca mutlu olmamış ama sonra gözüne bir şey takılmış. Bir dükkân vitrininde sergilenen süper kahraman kostümünü görmüş.

Benson, süper kahramanlara bayılıyormuş. Onlardan biri olmak istiyormuş. –‘Baba, bunu istiyorum’ demiş –‘lütfen, lütfen’ diyerek yalvarmış. Babası, –‘peki’ demiş.

Benson, eve gittiği zaman hemen odasına gidip kostümünü giymiş, üstüne tam olunca çok şaşırılmış –‘vay canına’ demiş ama o da ne?! o sırada süper kahraman kostümünü konuşmaya başlamış. Benson, -‘hop hop’ demiş. Kostüm –‘Benson, kostüm senin, kontrol sende’ demiş. Benson, –‘Ne! Sen de kimsin?’ demiş. –‘Ben, giydiğin kostümüm’ demiş kostüm ve devam etmiş –‘beni giyen kişinin üzerine tam olurum, sonra da insana özel güçler veririm.’ Benson, –‘bu, bir rüya olmalı. Bu, gerçek olamaz’ demiş ama bu, gerçekmiş. Benson, –‘ııııı tamam da yani şimdi ben, havalanıp şehrin sokaklarında uçabilir miyim? diye sormuş. –‘Evet hatta daha fazlasını yapabilirsin’ demiş kostüm ve eklemiş –‘söylediğin her şeyi gerçekleştiririm. Sen, süper kostüm komutunu ver yeter ki’ demiş. Benson, –‘ııı o zaman uçalım uçuş başlıyor vay canına aman tanrım hu huuu işte bu inanılmaz.’

Benson, evin camından çıkarak uçmuş. Şehrin üzerinde uçmuş. Derken o sırada aşağıda bir yerlerde polis, bankada ki hırsıza demiş ki -‘son şansın var, o da teslim olmak.’ Hırsızlar, bankanın içindekileri rehin almış. Benson, -‘orada neler oluyor?’ demiş. Kostüm, -‘unutma Benson, ben sana güçleri veririm.’ Hırsız ise –‘taleplerimizi yerine getir yoksa bu kadından çıkartırım açısını’ demiş. Benson, -‘ben varken bunu yapamazsın’ demiş ve kafasına tekme atmış. Benson, tıpkı süper kahraman gibiymiş.

Kadın, –‘bizi o kurtardı, o bir kahraman’ dedi. Benson, hırsızları polise vermiş. Polis, -‘ama sen kimsin?’ diye sormuş. Benson, -‘ben... ıı ben...’ demiş ve uçmuş. Benson, kısa sürede

gazetelere çıkmış ve bu, şehirdeki herkesin kulağına gitmiş. Benson, okuldayken arkadaşları onun süper kahraman olduğunu bilmiyormuş. Onlar, onunla ilgili konuşunca içinden gülüyormuş. Arkadaşları ise –‘keşke süper ben, benim arkadaşım olsa’ diyorlarmış. Benson, içinden –‘ben, Süper Ben, senin arkadaşın’ demiş ve yine demiş ki ‘ben de çok isterdim.’

Okulun biraz uzağında kötü biri, icadıyla kostümün yerini görüyormuş. Adı, Razgur’muş. Süper kostümü arayan kötü birisiymiş ve şimdi artık yerini biliyormuş. –‘Ohhh, nihayet ne zamandır bu ânı bekliyorum, demek süper kostümün sahibi o küçük çocukmuş’ demiş.

Razgur, bir plan kurmuş. Ertesi gün Benson’ların sokağına taşınmış. Yavaş ve emin adımlarla ailesine daha da yaklaşmış ve kısa zamanda Benson’la çok samimi arkadaş olmuşlar.

Benson, –‘vay canına Razgur amca, sen çizgi romanlarını seviyor musun’ diye sormuş. Razgur, –‘ııı bayılıyorum, haaaa sonları beni hüsrana uğratıyor, ateş adam kendini niye ateşe atıyor, bu yapılması gereken bir şey’ diye cevaplamış.

Günler geçmiş. Razgur, artık Benson’u yeterince güvenini kazandığını biliyormuş ve evine 3 adam çağırmış. Onlara –‘şimdi beni iyi dinleyin’ demiş ve onlara planını söylemiş.

Ertesi gün Benson ve Razgur parkta yürürken plan yaptıkları kişiler parktaymış. Razgur’a demişler ki –‘cüzdanımı ver bakalım. Yoksa sen ve o çocuğa zarar veririz.’ Benson, adamları dövmeye başlamış ve adamlar kaçmış. Razgur, –‘ yoksa sen, Süper Ben misin?’ demiş. Benson, ona gülümsemiş ve ona güvenmiş,

Razgur, –‘peki kostümünü göre bilir miyim’ demiş ve Benson, yeleşini açıp ‘evet bay Razgur ben, Süper Ben’im’ demiş. Razgur, –‘vay canına, harika bir his olmalı ben de küçükken süper kahraman olmak isterdim.’ demiş. Benson ise –‘biliyorum bay Razgur. Aynı şeyi düşünüyordunuz ama sanırım herkes, bu kadar şanslı değil.’ Bunu duyan Razgur, başını eyip yürümeye başlamış. Çok iyi yürekli olan çocuk Benson, bunun için üzülmüş. Ve kostümünü çıkartıp demiş ki –‘Bay Razgur, alın, bir kaç dakikalık için süper kahraman olun. Sizi burada bekleyeceğim. Razgur, –‘ama bu kostüm bana göre değil ki.’ Benson, –‘kim giyerse ona tam olur’ demiş. Razgur ise –‘seni aptal çocuk, bu kostüm ile ilgili her şeyi biliyorum’ demiş ve kostümü giymiş ve havalanmaya başlamış. Kostüm, –‘Razgur, artık süper kostüm senin hizmetinde’ demiş.

Razgur, –‘hayatım boyunca bu kostümü bekledim. Ben, kötü biriyim. Artık süper kötüyüm ve yıllardır bu kostümün peşindeyim ve nihayet ele geçirdim’ demiş. Benson ise –‘hayır’ demiş, –‘Razgur, artık hayata karşı sıradan bir insan ol. Ne yapmaya niyetlisin?’

Razgur, –‘ya çok şey değil, hükmetmemi bekleyen bir dünya var.’ demiş ve emrini vermiş –‘Süper kostüm uç’ demiş ve uçmuş. Benson, –‘hayır, hayır’ diyerek hayal kırıklığına uğramış.

Benson, yaptığından pişmanmış ama çok geç kalmış. Bu sırada Razgur, bütün planlarını gerçekleştirmiş ve şehri yakmaya başlamış. Polisler hemen –‘dur!’ demişler ama polislerin silahları uçmaya başlamış. Polisler, kaçmaya başlamış. Razgur, –‘hepiniz önümde eğileceksiniz, ben Razgur’um. Bu şehrin yeni hükümdarıyım, ne vali, ne belediye başkanı, ben hükmederim, siz hizmet edersiniz.’ demiş.

Bir kız, -‘keşke Süper Ben benim arkadaşım olsa’ demiş. Razgur, -‘Süper Ben mi haaa süper ben diye birşey yok, bak kostümünü ben aldım, bunu giyen süper olur.’ demiş. Kız, kaçmış.

Razgur’un terörü bir şehirle bitmemiş, orası bitince diğerine, sonra da diğerine... Amacı da dünyaya hükmetmekmiş.

Razgur, haberlere çıkmış. “Razgur’u hiç kimse durduramıyor.” “Dünyanın 4 bir yanında deniz şehir bırakmadı.”

Benson, saf olduğunu düşünüyor ve kendine kızıyomuş ve aklına bir şey gelmiş. Kostüm, ona önceden -‘unutma Benson, ben sana güçleri veririm, sen bana komut verirsin ama onları süper yapan şey senin içindeki kişiliktir’ demiş.

Benson, -‘evet, işte bu’ diyerek evden çıkıp şehre gitmiş ve eline taş alıp Razgur’a atmış. Razgur, -‘demek Süper Ben artık taş atıyor ve sopalarla savaşıyor.’ demiş. İnsanlar da -‘aaaa bu, gerçek Süper Ben mi?’ demişler.

Benson, -‘öyleyse beni yakala Razgur’ diye Razgur’a meydan okumuş. Razgur, -‘büyük bi zevkle’ demiş ve onu yakalamaya çalışmış.

Benson, Razgur’u terk edilmiş bir yere götürmüş. Razgur, -‘nereye saklandın küçük fare?’ diye bağırmış. Önceden her yere hoparlör koyan Benson, -‘ben buradayım’ demiş ve ses yankılanmış. Razgur, sesi takip etmeye başlamış ve Benson demiş ki ‘süper kostümü yenilemeden beni bulamazsın’.

Polisler gelmiş ve demiş ki -‘ellerini kaldır Razgur, süper kostümü ve lazer ışını at!’ Razgur, -‘tamam, sakın olun söylediğinizi yapıyorum’ demiş. Polisler, Razgur’u yakalamış ve kostümü almış. O sırada kalabalık, terk edilmiş yerin önüne gelmiş. Polis, -‘sanırım bu senin Benson’ demiş. Benson ise -‘hayır, bu kimseye ait olmamalı. Yaratabileceği şeyi gördük.’ demiş.

Talha KAYA
4 C

Arkadaşlık

Merhaba arkadaşlar. Ben, Can. 10 yaşında ve 4. sınıf öğrencisiyim. Geçen gün arkadaşım Cihan ile kötü bir olay yaşadık. Eğer heyecanlıysanız size olayı anlatmaya başlıyorum.

Cihan ile okulun bahçesinde top oynarken zil çaldı. Sınıfımıza geçip yerlerimize oturduk. Öğretmenimiz içeri girip bize sınıfımıza yeni bir öğrencinin geleceğini ve adının Emre olduğunu söyledi. Emre, daha sonra sınıfımıza gelip başladı. Kendisi, bize yavaş yavaş alışmaya çalışıyordu. Fakat Cihan arkadaşımın benimle artık oynamadığı, yeni gelen Emre ile daha çok oynadığının farkına vardım. Hatta günlerin birinde Cihan, Emre ve ben bahçede top oynarken yere düştüm, canım çok acıdı, Cihan, bana yardım etmesi gereken yerde bana gülmüştü hatta yeni arkadaşımız olan Emre de ona eşlik ederek gülüyorlardı. O gün arkadaş-

larıma darılmış üzgün bir şekilde eve gitmişim. En yakın arkadaşımın beni başkası ile satması ve benim canımın acıdığında gülmesi, bu yanlış tutumlarından dolayı üzülmüştüm.

Babam, o gün benim üzgün halimi anlamış olmalı ki -‘okulda bir kötü durum mu yaşadın?’ diye sordu? Ben de arkadaşım Cihan’ın yeni gelen arkadaşla beni sattığını, eskisi gibi benimle oynamadığını, daha çok yeni gelen Emre ile oynadığını anlattım.

Babam, Cihan’ın bu durumundan dolayı o gün okul çıkışında Cihanla bizi yüzleştirerek konuştu; Cihan, babama bu durumun farkında olduğunu, aslında yeni gelen arkadaşları olan Emre’nin sınıflarına yeni geldiği, yabancılık çekeceğini düşünerek bir an önce kendilerine alışması için onunla daha çok zaman geçirmek istediğini söyleyerek benden özür diledi. Cihan, -‘aslında benim en iyi arkadaşım sensin’ dedi ve barıştık.

Ben, Cihan ve Emre birer dost arkadaş olarak birlikte oyunlar oynamaya devam ettik. O günden sonra arkadaşlığın önemini daha çok anladım.

Yusuf Miran SEZGİN
4 C